ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩι 1876

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρισίοις Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν,

ἀξιωθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς

Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

Τιμὴ συνδρομῆς ἐτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. **8** διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. **10.** — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. **0,20** διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. **0,20.**

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεραι συμφωνίαι. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

1895. Ἐν Ἀθήναις, 19 Φεβρουαρίου. Ἀριθ. 8.

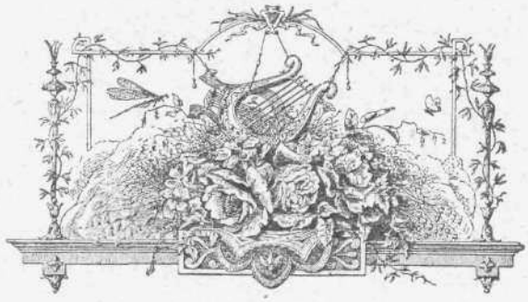

ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΙ ΚΑΙ ΤΕΡΡΑΚΟΤΤΕΣ

5

ΕΡΥΚΙΝΗ

Ὅσα καράβια τὰ νερὰ τῆς Μεσογείου σχίζουν
Σὰν πελιστέρια ὁλόασπρα διπλώνουν τὸ φτερό των
Μπρός σου, Ἐρυκίνη. Καί, ξανθὴ μητέρα τῶν Ἐρώτων
Σὲ σὲ λιβάνι ἁγνό, στὶς Κόρες σου χρυσὸν κομίζουν.

Καλὸ ταξίδι, ὦ Εὔπλοια, τοὺς δίνεις κι' ἀρμενίζουν
Πρίμα μὲ τὸ βοριὰ καὶ πάλι πρίμα μὲ τὸν νότον.
Στὴν ἀγωνία τῆς τρικυμιᾶς δὲ χύνουν τὸν ἱδρό των
Καὶ τἀγαθά, στὰ πέρατα τῆς γῆς ποὺ θησαυρίζουν.

Τόρα γυρνᾶ φαιδρὸς ὁ ναύτης κι' ὁ καραβοκύρης
Καὶ πρὶν σιμώσῃ ὁλότελα τὸ πλοῖο, ἐκεῖ στὸ βράχο
Τοὺς περιμένουν ἡ Μαργώ, ἡ Γαλανθὶς κ' ἡ Φλύρις.

—«Πολὺ Μαργώ μου σ' ἀγαπῶ—μ' ὅση καρδιὰ μοῦ μένει—
Γιατί, ἔτσι πάντα βοηθὸ τὴν Ἀφροδίτη νάχω,
Τῆς κόρης μοιάζεις ποὺ πιστὴ στὴν Ἴμβρο μὲ προσμένει».

6

ΤΑ ΡΟΔΑ ΤΟΥ ΗΛΙΟΓΑΒΑΛΟΥ

Σοῦγραφε ροδοθάνατο ἡ τριμερούσω ἡ Μοῖρα!
Πὲ τὸ στερνὸ τραγούδι σου, ἀγλύκαντη καρδιά,
Κι' ὅλο ἀνεβαίνει ἀκράτητη ἡ μυστικιὰ πλημμύρα,
Ποὺ ἀφρίζει μὲ ροδόφυλλα καὶ πνίγει μ' εὐωδιά.

Ποιὸς σέ εἶπε νεκροθάλασσα ἀτάραγη καὶ στεῖρα,
Κῦμα, ποὺ σώνεται κουφὸ στὴν ἄκαρπη ἀμμουδιά;
Καὶ σύ 'σαι—στρῶμα ἑνὸς φτωχοῦ μιανῆς νυχτιᾶς πορφύρα,
Γιὰ τὴ ζωή μου ὁλάκερη μιὰ ἐρωτικὴ βραδιά.

Ἦλθε ἡ ἀράθυμη ψυχή σ' ἀκρογιαλιὰ κ' ἐστάθη,
Ὅπου φεγγάρι ἀπόκρυφο τραβάει φυρονεριά,
Καὶ τὴ ξεσέρνει, ἀνίδεη, στῆς θάλασσας τὰ βάθη.

Μὰ δὲν σοῦ βαρυγνώμησεν, Ἀγάπη, οὐδ' ἐκεῖ κάτου,
Κι' ἂν στὴν καρδιά της σκόρπησες μὲ τόση ἁπλοχεριά,
Τὰ ρόδα τοῦ Ἡλιογάβαλου, τὰ ρόδα τοῦ Θανάτου.

7

ΑΠΑΜΗ Η ΒΑΡΤΑΚΟΥ

Πλάϊ στὸ Δαρεῖο κάθεται ἡ μάργελη ἡ Ἀπάμη,
Κ' ἐνῶ τοῦ λύν' ἡ ἡδονὴ τὰ γέρικά του γόνα,
Τόνε χτυπάει στὸ μάγουλο μὲ ρόδινη παλάμη
Καὶ τἄλλο χέρι ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ παίρνει τὴν κορώνα.

Μέρα γι' αὐτὸν καλοκαιρνὴ μὲς σὲ βαρὺ χειμῶνα
Ὅ,τι τὸν κάμῃ γίνεται καὶ θέλει ὅ,τι τοῦ κάμῃ
Τόνε πεθαίνει ἐνῶ τὸν ζῇ, παραμυθιοῦ γοργόνα
Ποὺ ἀπ' τὸ γαῖμα τῆς καρδιᾶς στερνὸ βυζαίνει δράμι.

Σμίγει ἡ τρίχα τῶν μαλλιῶν ἡ φλουροκαπνισμένη
Μ' ἄσπρα μαλλιά· τὴ μέση της τὴ χαμηλοζωσμένη
Γέρου τὴ σφίγγει ἀγκαλιὰ κι' ἀτίμητο ζουνάρι.

Τόρα στὰ μάτια τὸν θωρεῖ βαθιά, σὰν νὰ ρουφάει
Μὲ τρελλὸ πόθο ποιητοῦ τἀνέγγιχτο φεγγάρι:
Βλέπει στοῦ Γέρου τὴ μορφὴ—τὸ γυιό του πάγαπάει.

8

ΦΛΩΡΑ ΜΙΡΑΜΠΙΛΙΣ

Νεφελοκόβ' ἡ συννεφιὰ κ' ἥλιος χρυσὸς προβάλλει,
Σκορπάει τὴν ἄχνη πῶκρυβε τοῦ ἐρωτεμένου κόσμου,
Τὰ τόσα τὰ γητέματα, τὰ τόσα χλωρὰ κάλλη·
Εἴμουν τυφλὴ κι' ἀνάβλεψα, τυφλὴ καὶ σ' εὗρα φῶς μου.

Περίσσια, Ἀγάπη, ἡ χάρις σου κ' ἡ δύναμις μεγάλη·
Στὴν ἀβασίλευτη ὀμορφιὰ πάνάστησες ἐμπρός μου,
Σ' αὐτή, πάνοίγεις, τὴ θερμὴ κι' ἐρωτικὴν ἀγκάλη
Σφαλῶ τὰ μάτια κι' ἄθελα μὲ ρίχτει ὁ λογισμός μου.

Ἂς ἔλθῃ ὁ Χάρος! σὲ ξανθοὺς κι' ἀζάρωτους κροτάφους
Τὸ κρουσταλλό του δάχτυλο νὰ γγίξῃ τόρα πρέπει,
Ποὺ νὰ βαστάει τὄνειρο βαθιὰ καὶ μὲς στοὺς τάφους.

Γιατὶ μὲ πόνο, στὰ βαριὰ τὰ χρόνια, δίχως πόθο,
Χωρὶς ἀγάπη, ἀσπρόμαλλη ὁ νοῦς γρηὰ μὲ βλέπει
Σὲ σταχτοπαίπαλη γωνιά, σ' ἀνέμη ἐμπρός, νὰ κλώθω.

9

ΚΡΙΝΟΣ ΚΑΙ ΨΥΧΗ

Ψυχὴ φρουμάζει, κόκκινη ψυχὴ σὰν Αἰμοστάτης!
Στρῶμα ζητάει τοῦ ὕπνου της τὴ μυροφόρα ἀγκάλη
Κρίνου, ποὺ περιγύριζε μὲ τἀναφτέριασμά της,
Κρίνου, πῶχει γι' αὐτὴν κλειστὰ τἀνέσυρτά του κάλλη.

Τέτοιος καὶ μὲς στὴ σιγαλιὰ τῆς νύχτας τῆς δροσάτης
Σὲ Σὲ πετάει ὁλόψυχος κι ὁ λογισμός μου πάλι.
Μὴ σοῦ ταράζει τὰ ὄνειρα; κ ἴσως θαρρεῖς ὁ μπάτης
Πῶς σοῦ χαϊδεύει ἀνάλαφρα τὸ ὡραῖο σου κεφάλι;

Θὰ σ' ἀνανοιώσει ἡ φλόγα του στὸ πιὸ γλυκό σου βῦθος
Ποὺ ἡ μαγιωμένη ξάπλωσε βραδιὰ στὸ ἀγνό σου στῆθος,
Κάτω ἀπ τὰ πεῦκα τὰ παλιὰ ἢ κάπου σ' ἔρμο βράχο.

Κι ἂν κἄτι μάθῃς γύρω σου θερμὰ νὰ ψτερουγίζῃ,
— Μὲ οὐδ' ὅσον ἦχο θ' ἄκουες σὰν ξένο αὐτὶ βουΐζει —
Θὰ πῇς, τὸ χέρι φέροντας στὸ μέτωπο: «Τί νἄχω;»

10

ΥΠΝΟΥ ΓΕΛΙΑ

Ψυχὴ ἀλαφροΐσκιωτη καὶ νεραϊδοπαρμένη,
Πόχεις λουστῇ σ' ἐξωτικιὰν καὶ γάργαρην ἀνάβρα,
Ποὺ ξύπνια ὀνειρεύεσαι καὶ λαγοκοιμισμένη
Κόκκινα βλέπεις τὰ χλωρὰ καὶ κάτασπρα τὰ μαῦρα,

Μὲ τὴ Νουφρὴ — σὲ πράσινο διωρίτη σκαλισμένη
Μὲ φλέβες ἅλικες — ἐχθὲς καὶ πάλι σὲ ξαναύρα,
Τἄκραχτα τὰ μεσάνυχτα, νὰ εἶσαι ἐρωτεμένη
Μ' ὅλην τοῦ ἥλιου τῆς Κιμὶ τὴ φλόγα καὶ τὴ λαύρα!

Καὶ ζήτησα στὰ πέτρινα τὰ χείλη της νὰ βάλω
Φιλί, σὰν ψυχομάχημα ἁμαρτωλοῦ μεγάλο,
Μ' ἄξαφνα γέλιο ἀκράτητο τῆς σπαραταρεῖ τὸ σῶμα.

Φεύγει ὁ βραχνᾶς ποὺ πλάκωνε τὸ βάρυπνο στομάχι,
Ξυπνῶ, κι ἀκούω τὸ γέλιο μου ἔτσι νὰ τρέχῃ ἀκόμα,
Σὰν τὸ κρεμάμενο νερὸ ἀνάμεσ' ἀπ τὰ βράχη.

ΓΡΥΠΑΡΗΣ

12 Φεβρουαρίου

Συζητήσεις πολλὰς καὶ σχόλια ποικίλα ἐπροκάλεσε παρὰ τῷ ἀθηναϊκῷ τύπῳ ἡ ἀπόλυσις τοῦ τέως καθηγητοῦ τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ. Ἀληθὲς εἶνε ὅτι εὑρέθησαν καὶ ἄνθρωποι χαρακτηρίσαντες ὡς ἀκατανόμαστον τὴν πρᾶξιν τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας· ἀλλ' εἶνε ἐπίσης ἀληθὲς ὅτι ἡ κοινὴ γνώμη ὁμόφωνος ἐπεδοκίμασε τὸ διάβημα καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτὸ ὡς οἰωνὸν συστηματικῆς ἐργασίας, μελλούσης νὰ ἐξαλείψῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ὅλους τοὺς ρύπους, τοὺς ὁποίους ἐνεκόλαψεν ἑκάστοτε ἐπὶ τοῦ Πανεπιστημίου ἡ πολιτικὴ διαφθορὰ καὶ ἡ ἀσυνειδησία.

Καὶ τὸ πρῶτον τοῦτο διάβημα ὑπῆρξεν ἀρκετὰ γενναῖον καὶ ἀποτελεσματικόν. Ἡ κατοχὴ τῆς ἕδρας τῆς Ἀρχαιολογίας ὑπ' ἀνθρώπου μὴ γνωστοῦ εἰς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐπιστήμην παρὰ ἐξ ἑνὸς ἄρθρου τὸ ὁποῖον εἶχε δημοσιεύσει ἄλλοτε εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» καὶ μιᾶς συντόμου ἐπιστημονικῆς διατριβῆς ἐπὶ καθηγεσίᾳ γεγραμμένης ἐπὶ παχέος χάρτου καὶ μὲ μεγάλα γράμματα, διὰ νὰ κερδίζῃ ὄγκον καὶ ἔκτασιν,—ἔργα καὶ τὰ δύο ξένα, ἀπατηλῶς οἰκειοποιηθέντα, ὡς ἀπεδείχθη ἡλίου φαεινότερον,—ἀπετέλει αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν σκάνδαλον τὸ ὁποῖον βαρέως ἔφερεν ὄχι μόνον ὁ παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικὸς κόσμος, ἀλλὰ καὶ ἡ κοινωνία ὁλόκληρος· ἔπρεπε δὲ νὰ εὑρεθῇ ἐπὶ τέλους ὁ ὑπουργός, ὁ ἔχων τὸ θάρρος νὰ το πατάξῃ κατακέφαλα. Ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος εἶνε παροδικὸς εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας. Αἱ προσεχεῖς βουλευτικαὶ ἐκλογαί, αἱ ὁποῖαι θὰ φέρουν ἄλλην Κυβέρνησιν, θὰ παραδώσουν εἰς ἄλλον καὶ τὴν ἀνωτάτην διεύθυνσιν τῆς ἑλληνικῆς παιδείας. Συνήθως ἐκ τῶν διαθετόντων πολλὰς ψήφους καὶ ἐχόντων δικαιώματα ἐπὶ τοῦ χαρτοφυλακίου, ὑπουργὸς ἐπὶ τῆς Παιδείας γίνεται, ὡς μὴ ὤφειλεν. ὁ ἔσχατος, ὁ νεώτερος, ὁ ἀπειρότερος. Διὰ τοῦτο δὲν ἠξεύρομεν κατὰ πόσον ὁ διάδοχος τοῦ κ. Ἀγγέλου Βλάχου θὰ εἶνε ἀντάξιος τοῦ προκατόχου του, ὄχι μόνον λογίου διαπρεποῦς ἀλλὰ καὶ διοικητικοῦ ὑπαλλήλου ἱκανοῦ, πεπειραμένου καὶ εὐσυνειδήτου. Ἀλλ' οἱοσδήποτε καὶ ἂν εἶνε, δὲν πρέπει νὰ παρίδῃ τὸ καλὸν σημερινὸν παράδειγμα, τὸ ὁποῖον τόσον πανηγυρικῶς ἐπεκρότησεν ἡ κοινὴ γνώμη. Ἐκτὸς τοῦ ἀπολυθέντος καθηγητοῦ, πόσοι ἄλλοι κατέχουν εἰς τὸ Πανεπιστήμιον, τὸ τοσάκις βεβηλωθέν, ἕδρας ὁμοίως περιφανεῖς, διὰ τὰς ὁποίας ὅμως εἶνε ἐντελῶς ἀνάξιοι! Πόσων τὰ συγγράμματα καὶ αἱ ἐπὶ καθηγεσίᾳ διατριβαὶ δὲν διαφέρουν πολὺ καὶ κατὰ τὴν ποιότητα καὶ κατὰ τὴν ποσότητα ἐκείνων, τὰς ὁποίας προβάλλει ὡς ἐπιστημονικὰ ἐφόδια ὁ ἀπολυθεὶς καὶ πόσοι τῶν διὰ τοῦ παραθύρου εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀνώτατον ἡμῶν ἐκπαιδευτικὸν ἵδρυμα δὲν εἶνε ἀνάγκη ἀπόλυτος νὰ ἐκδιωχθοῦν διὰ τῆς θύρας, κλειομένης ὀπισθέν των διὰ παντός!

... Θὰ διαμαρτυρηθῆτε, τὸ ἠξεύρω. Θὰ μοῦ εἴπητε ὅτι ἡ διάλεξίς μου σήμερον ὁμοιάζει πολὺ μὲ ἄρθρον ἐφημερίδος καὶ ὅτι ἡ δική μας δουλειὰ δὲν εἶνε οὔτε νὰ κρίνωμεν τὰς πράξεις τῆς Κυβερνήσεως,—ἔστω καὶ μὲ ὅλην τὴν εἰλικρίνειαν ποῦ γίνεται,—οὔτε νὰ ὑποδεικνύωμεν εἰς τοὺς παρόντας καὶ εἰς τοὺς μέλλοντας ὑπουργοὺς τὸ δέον γενέσθαι. Ἔχετε δίκαιον κατ' ἀρχήν. Ἀλλὰ προκειμένου περὶ γεγονότος τόσον σοβαροῦ καὶ μάλιστα συνδεομένου στενῶς πρὸς τὰ γράμματα, δὲν θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε λοιπόν, φιλόγελοι ἀναγνώστριαι, τὴν ἐξαιρετικὴν καὶ σύντομον αὐτὴν σοβαρότητα;

Γρ. Ξ.

ΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΠΛΩΡΗΣ

ΚΑΚΟΣΗΜΑΔΙΑ

— Τί κάνεις αὐτοῦ, μωρέ! μοῦ φωνάζει ὁ καπετάνιος.

— Μιὰ κουκουβάγια κάθεται στὴν κόρα.

— Κουκουβάγια! ... λέγει μὲ ἄγρια καὶ τρομασμένη φωνή, λὲς καὶ ἄκουσε πῶς ἦταν ὁ διάβολος.

Ἐσηκώθηκεν ἀπὸ τὴ θέση του εὐθὺς κ' ἦρθε νὰ ἰδῇ τὴν κουκουβάγια. Ἀλλὰ τὸ πουλί, καθὼς ἐσήκωνα τὸ χέρι μου νὰ τοῦ τὸ δείξω φροῦ! ... ἔκαμε κ' ἐπέταξε πέρα. Ὁ καπετὰν Κρεμύδας ἀκολούθησε γιὰ κάμποση ὥρα τὸ τρεμουλιαστὸ πέταγμά του κ' ἔπειτα, σὰν νὰ μὴν εἶχε δύναμι νὰ πάῃ πάλι στὴ θέση του, ἐκάθησε σωρὸς ἀπάνω στ' ἀμπάρι. Ἔμεινεν ἐκεῖ μὲ τὸ κεφάλι σκυμμένο γιὰ κάμποση ὥρα· ἔπειτα βλέποντάς με κατάμματα εἶπε μὲ μισοκομμένη φωνή.

— Κακοσημαδιά, μωρὲ παιδί· μεγάλη κακοσημαδιά! ... Εἶδες τὸ ἄτιμο νὰ πάρῃ τὰ ζερβᾶ! ... Ἂν πετοῦσε δεξιὰ θὰ εἴχαμε καλὸ ταξεῖδι· μὰ τόρα κακὰ σημάδια. Γιὰ σ' ἐμᾶς γιὰ στὸ σπίτι κάτι κακὸ θὲ νὰ γένῃ! ..

Νὰ σοῦ εἰπῶ, κ' ἐγὼ ἐκείνη τὴν ὥρα τὰ ἴδια ἐσυλλογιζόμουν. Ἡ κουκουβάγια, λέγει, ἦταν πρὶν γυναῖκα, ἀκρυβοθυγατέρα καὶ ἀδερφὴ τῶν ὀχτὼ παιδιῶν καὶ τοῦ Κωσταντῆ. Ἡ μάνα της τὴν εἶχε μὴ στάξῃ καὶ μὴ βρέξῃ.

Στὰ σκοτεινὰ τὴν ἔλουζε στ' ἄφεγγα τὴν ἐπλέκε,
στ' ἄστρι καὶ τὸν αὐγερινὸ ἔρτιανε τὰ σγουρά της.

Ὅταν ἔγεινε δώδεκα χρονῶν ἦρθαν προξενητάδες καὶ τὴν ζητοῦσαν νύρη μακρυά, στὴ Βαβυλῶνα. Ἡ μάνα καὶ τὰ ὀχτὼ ἀδέρφια δὲν ἤθελαν νὰ δώσουν τόσο μακρυὰ τὴν ἀδερφή τους· δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ὑποφέρουν τὸν ἀποχωρισμό της! Ἀλλ' ὁ Κωσταντῆς ἐπίμενε καὶ κάθε ἡμέρα ἐσυχνόλεγε τῆς μάνας του:

Δός τηνε, μάνα μ' δός τηνε τὴν Ἀρετὴ στὰ ξένα
ποὺ εἶμαι κ' ἐγὼ πραματευτὴς νἄχω τὸ γύρισμά μου.

Μὲ τὰ πολλὰ λόγια καὶ τοὺς ὅρκους ἐκατάφερε τέλος ὁ Κωσταντὴς νὰ χωρήσῃ τὴν Ἀρετὴ ἀπὸ τὴ φαμελιά της. Δὲν πέρασεν ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ οἱ φόβοι τῆς δόλιας μάνας ἀλήθεψαν. Φρικτὸ θανατικὸ ἔπεσε στὴ χώρα τους! ἐσάρωσε κόσμο καὶ κοσμάκι, ἐσάρωσε καὶ τῆς δόλιας μάνας τὰ ἐνὰ παιδιά! Ἔρμη ἐκείνη, καταμόναχη τόρα, κλαίει καὶ μύρεται στὰ κρῦα μνήματα τῶν ὀχτὼ παιδιῶν της· ἀλλὰ στὸ μνῆμα τοῦ πραματευτή, κλωτσᾶ τὶς πλάκες καὶ βρουχιέται καὶ ἀναθεματίζει:

Ἀσήκω, σήκω Κωσταντῆ τὴν Ἀρετή μου θέλω!
Τὸ Θιό μοῦ θαλες ἐγγυτή καὶ τοὺς ἁγίους μαρτύρους
ἂν τύχῃ πίκρα ἢ χαρὰ νὰ πᾷς νὰ μοῦ τὴ φέρῃς.

Ἡ κατάρα τῶν γονέων ἀκούεται ὅπως καὶ ἡ εὐχή. Τιναζεται, ἀκοῦς, ὁ Κωσταντὴς μισολυωμένος ἀπὸ τὸ μνῆμα,

Κάνει τὸ σύγνεφο ἄλογο καὶ τ' ἄστρι σαλιβάρι
καὶ τὸ φεγγάρι συντροφιὰ καὶ πάει καὶ τὴν φέρνει.

Ἡ θλιβερὴ μάνα βλέποντάς την δὲν ἠμπορεῖ νὰ πιστέψῃ τὰ μάτια της. Καὶ ὅταν τέλος τὴν ἀναγνωρίζει καὶ μαθαίνει ποιὸς τῆς τὴν ἔφερεν ἀπὸ τὰ ξένα, σωριάζεται το γεροντικὸ κουφάρι νεκρό, ἐλεεινὸ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία καὶ τὸ μαρτύριο. Καὶ ἡ Ἀρετὴ μέσα στὸν φοβερὸν ἐκείνον ξεκληρισμὸ τοῦ γένους της, ἀπελπισμένη ἀπὸ τὴ μοῦχλα καὶ τὴ νέκρα ποὺ ἐβασίλευεν ὁλόγυρά της, ρίχνεται στὸ Θεό, παρακαλεῖ καὶ λέγει:

Θέ μου καὶ κάνε με πουλί, κάνε με νυχτοπουλί,
νὰ περπατῶ στὴς ἐρημιὲς νὰ κλαίω τοὺς ἀδερφούς μου!

Ἔτσι ἔγεινε κουκουβάγια ἡ πεντάμορφη. Ἄλλαξε τὸ εἶδος δὲν ἄλλαξεν ὅμως καὶ τὴν ψυχή. Ὁ ξεκληρισμὸς τοῦ γένους της ἀκολουθεῖ σὰν θεϊκὴ κατάρα ἀκόμη τὸ πέταγμά της καὶ ὅπου πάει καὶ καθήσῃ, φέρνει κ' ἐκεῖ τὸν ξεκληρισμὸ καὶ τὴν ἐρήμωσι. Ἀφοῦ τόρα ἦρθε κ' ἔκατσε στὸ καράβι μας, βέβαια γιὰ καλὸ δὲν ἦρθε. Ἀλλὰ γιὰ νὰ παρηγορήσω τὸν καπετάνιο ἔκαμα τὸν ἀδιάφορο.

— Μπᾶ, δὲ βαριέσαι ποῦ πιστεύεις καπετάνιε, τοῦ λέγω· ὁ Θεὸς καλὸς ὅλα καλά.

Ὁ καπετὰν Κρεμύδας δὲν εἶπε τίποτα ἀλλὰ κουνόντας θλιβερὰ τὸ κεφάλι ἐκατέβηκε στὴν κάμαρή του.

— Πάει ν' ἀνάψῃ κι' ἄλλο κερί· εἶπε σιγὰ ὁ Μπαρμπατρίμης ὁ ναύκληρος. Οἱ μετάνοιες καὶ τὰ κερὶα δὲν ἔπαψαν ἀρόντας ρύγαμε ἀπὸ τὴ Μύκωνο.

Ἀληθινὰ ὁ καπετὰν Κρεμύδας ἦταν πολὺ θρῆσκος. Ἡ κάμαρή του ἀπὸ τὰ εἰκονίσματα καὶ τὰ καντήλια ἔμοιαζε σὰν ἐκκλησιά. Στὸ λιμάνι ὅταν ἐκαθόμαστε ἀραγμένοι εἴτ' ἐστεκόμαστε ἀπὸ γαλήνη στὸ πέλαγο, δὲν ἔκανε ἄλλο παρὰ νὰ διαβάζῃ θρησκευτικὰ βιβλία καὶ νὰ ψέλνῃ τόσο, ποῦ ἔλεγες πῶς ἤσουν σὲ κανένα ἁγιονορίτικο καράβι. Ἂν ρωτᾷς γιὰ νηστείες καὶ μετάνοιες ἠμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ πῶς περνοῦσε καὶ τὸν Ἀγιαντώνη τὸν ἴδιο. Τόρα ποῦ ἀλλοῦ θὰ πήγαινε νὰ ξεπέσῃ γιὰ τὴ σωτηρία τῆς γυναῖκας του παρὰ στὰ Θεῖα;

Ἔπειτα δὲν ἦταν τόρα ἡ πρώτη κακοσημαδιὰ ποῦ ἔτυχε τοῦ καπετὰν Κρεμύδα. Πρὶν ἀκόμη ξεκινήσῃ ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ κατεβῇ στὴ γολέτα, ὅλα τὰ σημάδια τοῦ ἦρθαν κακὰ καὶ ἀνάποδα. Πρῶτ' ἀπ' ὅλα ὅταν ἐζήτησε καπετάνιο νὰ ταξειδέψῃ τὴ γολέτα καὶ νὰ μείνῃ αὐτὸς νὰ διατηρήσῃ τὴ γυναῖκα του δὲν ηὗρε κανένα· ἔλειπαν ὅλοι μὲ τὰ καράβια τους! Ἔπειτα ὅταν εἶδε πῶς πέρνει βοηθητικὸς καιρὸς καὶ ἀποφάσισε νὰ φύγῃ βρέθηκε Τρίτη καὶ ἀνάβαλε. Κινάει τὴν Τετράδη νὰ κατεβῇ στὸ γιαλὸ καὶ πρῶτο πρᾶμα ποῦ βλέπει μπροστά του ἦταν μιὰ γίδα. Τί νὰ κάμῃ; γυρίζει πίσω στὸ σπίτι. Τέλος τὴν Πέφτη μὲ χίλιες προφύλαξες, ἀφοῦ πρῶτα ἐβγῆκαν οἱ συγγενεί του νὰ ψάξουν τοὺς δρόμους καὶ τ' ἀγκωνάρια καὶ οἱ γυναῖκες τραβῆξαν μπροστὰ νὰ διώξουν κάθε κακὸ συναπάντημα, κατώρθωσε νὰ φθάσῃ στὴ γολέτα. Καὶ ὄχι μονον αὐτὸ ἀλλὰ τὶς νύχτες ποῦ ἀγρυπνοῦσε στὸ σπίτι, δὲν ἔπαυε ἡ κουκουβάγια νὰ κάθεται στὴ σκεπὴ καὶ νὰ ρίχνει τὴν αἱματοπήχτρα λαλιά της. Καὶ τόρα, λὲς καὶ ἀκολουθοῦσε τὰ βήματά του δὲν εἶχε σκοπὸ νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὸ καράβι. Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα καὶ πάλι ἦρθε κ' ἐκάθησε στὸ κατάρτι. Ἦταν γυρισμένη στὸν καπετάνιο ἀντίκρυ κ' ἐστύλωνε τὰ μεγάλα ὁλοστρόγγυλα μάτια της κατάπάνω του, λὲς καὶ ἦταν ψωφῆμι κ' ἤθελε νὰ τὸν κοιμματιάσῃ. Ἐγὼ καθὼς τὴν εἶδα, ἐρρότιζα μὲ χερονομίες νὰ τὴν προγγίξω ἀποκεῖ, νὰ μὴν τὴν ἰδῇ ὁ καπετάνιος καὶ ἀξίνουν οἱ ἀνησυχίες του. Ἀλλὰ χίλια καὶ ἂν ἔκανα δὲν ἐξεκολλοῦσεν ὁ πειρασμός. Ἐγύριζε κάποτε κ' ἔβλεπε τὶς χερονομίες μου γιὰ μιὰ στιγμὴ κ' ἔπειτα ὁρμητικὰ ἔστρεφε ἀλλοῦ τὸ κεφάλι μὲ ἀδιαφορία μεγάλη, μ' ἕνα ἦθος περιφρονητικὸ σὰν νὰ μοῦ ἔλεγε: μωρὲ ἄει χάσου! ...

Τέλος ὁ καπετάνιος ἐγύρισε καὶ εἶδε τὴν κουκουβάγια· καθὼς τὴν εἶδε ἀνατρίχιασε. Πίσω μου σατανᾶ! εἶπε σταυροκοπούμενος. Ἐσήκωσε τὰ μάτια κ' ἐκύτταζε μ' ἐπιμονὴ κατάματα τὸ πουλί. Κ' ἐκεῖνο πάλι μὲ τὴν ἴδια ἐπιμονὴ κατάμματα τὸν κύτταζε, λὲς καὶ ἤθελε νὰ τὸν ἀβάσκαν. Καὶ ἀληθινὰ στὸ τέλος τὸν ἀβάσκανεν ὁ πειρασμός. Ὁ καπετάνιος ἦρθε κ' ἔγεινε κίτρινος σὰν τὸ κερί. Ὕστερα γιαμιᾶς ἄλλαξε χρῶμα κ' ἔγεινε καταμέλανος· ἀνέβηκε τὸ αἷμα του νὰ τὸν πνίξῃ. Τὰ μαλλιὰ του ἐσηκώθηκαν ὀρθὰ σὰν τοῦ ἀγριογούρουνου· τὰ μουστάκια του ἀγρίεψαν, τὰ μάτια του ἔρριχναν ἀστραπὲς καὶ θὲς ἀπὸ τὸ θυμὸ θὲς ἀπὸ ἀβάσκαμα, ἄρχισε νὰ τρέμῃ ὅλος σὰν τὸ βεργί. Ἐκύτταζε τὸ πουλὶ καὶ δὲν ἔπαυε νὰ μουρμουρίζῃ μὲ πολὺ θυμὸ καὶ παράπονο, σὰν ἀδικοτυρανισμένη καὶ πολύπαθη ψυχή:

— Φτοῦ σὲ ξορκίζω μὲ τὸν ἀπήγανο πειρασμέ! Τί θὲς μωρὲ ἀπομένα, ἄθεε!... Φεύγα, ἀποπάνω μου καὶ μὴ μὲ κολάζεις· ἄσε με, φαμελίτη ἄνθρωπο νὰ βγάλω τὸ ψωμί μου! ...

Ἀλλὰ τὸ πουλὶ δὲν ἐκαταλάβαινε ἀπὸ τέτοια· ἀτάραχο ἔμενε στὴ θέσι του, μὲ τὰ νυχοπόδαρά του καλὰ κλεισμένα στὸ ξύλο, σὰν θεότης αἰγυπτιακή, ἀκούοντας ἀπὸ τὸ στυλοβάτη της ἀσυγκίνητη τὰ δάκρυα καὶ τὶς παράκλησες τοῦ πιστοῦ της. Ἀπ' ὥρα σ' ὥρα ἐχαμηλοπλάγιαζε ζερβοδεξὰ τὸ κεφάλι, σὰν ν' ἀφτιαζόταν ἤχους μαντικούς, ποῦ ἔφερνεν ἀπὸ μακρυά, πολὺ μακρυὰ ὁ αἱματοβαμμένος αἰθέρας. Ἔπειτα τὸ ἐψήλωνε ἀπότομα μὲ τὰ μεγάλα μάτια γιαλιστά, ἀκίνητα, στὸν αἰθέρα στυλωμένα δίχως ἔκφρασι καὶ ζωή, ἀφαιρεμένη ἀπὸ τὰ κοσμικά, λὲς κ' ἤθελε νὰ ἐξηγήσῃ τοὺς μαντικοὺς ἤχους· κ' ἔξαφνα χαμηλόνοντας τὸ κεφάλι, ἔδειχνεν ἔκφρασι ἱκανοποιητικὴ τοῦ ἐγώισμοῦ της καὶ φοβεριστικὴ συγχρόνως σὰν νὰ ἔλεγε: Κύτταξε καλά· ἂν θελήσω ἀλοίμονο καὶ τρισαλοίμονο σ' ἐσένα καὶ στὸ σπίτι σου! ... Κ' ἔξαφνα χαμηλόνοντας τὸ κεφάλι ἔχωνε τὸ τροχισμένο ράμρος στὰ δασά της στήθη, ἐσήκωνε τὰ λιανοπουπουλα τοῦ προσώπου σὰν ἀγκυστρωτὰ λεπίδια, ἐγούρλωνε φλογερὰ τὰ μάτια της κ' ἔπερνε θερίου μανιωμένου ἔκφρασι, λὲς καὶ ἤθελε νὰ κάμῃ φοβερὸ κακὸ καὶ ἀδύνατη ἐρριχνόταν κ' ἐξέσχιζε τὰ κρέατά της νὰ ξεθυμάνῃ ... Καὶ ὁ μαυροκαπετάνιος βλέποντάς την ἔτσι, ἐχαμήλωνε τὰ μάτια του κ' ἔφευγε τρέμοντας μὴ τὴν θυμώσῃ περισσότερο. Ἀλλ' ἀνυπόμονος, νευρικός, ἀναμμένος ὅλος, ἀφοῦ ἐβημάτιζε λίγο στὸ κατάστρωμα ἐστεκόταν ἀπότομα κάτω ἀπὸ τὸ πινὸ καὶ σταυρόνοντας τὰ χέρια του ὁρμητικὰ στὸ στῆθος, ἐσήκωνε τὸ κεφάλι μὲ φόβο καὶ θράσος μαζὶ καὶ τῆς ἔλεγε:

— Μωρὴ φεύγα! πήγαινε στὸ καλὸ· πήγαινε στὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν γονέων μου· ἄσε με νὰ πάω στὸ δρόμο μου καὶ μὴ μὲ κολάζῃς ... Φεύγα μωρὴ ἄτιμη, σκύλα, συχαμένη, βρωμιάρα! ... Πήγαινε στὸ καλό, πήγαινε στὸ διάολο! ...

Καὶ ἡ φωνὴ τοῦ μαυροκαπετάνιου ἀπὸ μαλακὴ καὶ παρακαλεστικὴ ποῦ ἦταν στὴν ἀρχή, ἀνέβαινε σιγὰ σιγὰ ὅσο ἐχόγλαζεν ὁ θυμός του κ' ἐξέσπαε τέλος ὑβριστική, σὰν τὸ κῦμα ποῦ πιάνεται μαλακό, παιγνιδιάρικο στὸ ἕνα ἀκρογιάλι καὶ καταντᾷ στὸ ἀντικρυνὸ φοβερὸς καὶ τρομερὸς κοσμοχαλαστής. Ἀλλὰ τὸ πουλὶ τότε σὰν νὰ εὐχαριστεῖτο στὴν παραφορά του ἐκείνη καὶ τὴ μανία, ἄνοιγε τὸ στόμα του, ἔδειχνε γλῶσσα μικρὴ καὶ σουβλερὴ καὶ στόμα αἱματοβαμμένο κ' ἐχανιζόταν πλατειὰ μὲ χαμώγελο καὶ περιφρόνησι. Κ' ἐκεῖνος βλέποντάς το ἔτσι ὅλο καὶ ἄναβε· ἐβλαστημοῦσε κ' ἐβρίζε· κ' ἐχερονομοῦσε κ'

[1] Ἴδε σελ. 51.

ἐδάγκωνε πεισματικὰ ἕως τὸ αἷμα τὰ δάχτυλά του.

— Μωρὲ φέρε μου τὴν τσάγκρα! ἐρέκαξεν ἔξαφνα μανιωμένος· φέρε μου τὴν τσάγκρα νὰ τοῦ πιῶ τὸ αἷμα.

Ἐκίνησα νὰ πάω νὰ φέρω τὴν τσάγκρα. Ἀλλὰ δὲν εἶχε ὑπομονὴ ἐκεῖνος. Μὲ πλατειὰ βήματα, δρασκελῶντας τὸ κατάστρωμα σὰν τρελλός, ἔφτασε πρῶτος στὴν κάμαρη, ἅρπαξε τὸ σκουροντούφεκο καὶ ἀπὸ τὴ σκάλα, χωρὶς νὰ σημαδέψη τὴν ἄναψε στὸ πουλί.

Ἕνας ξερὸς χτῦπος ἀκούστηκε καὶ τίποτ' ἄλλο. Ὁ κόκορας ἔπεσε ἀλλὰ δὲν ἔπιασε τὸ καψούλι. Ἐπαγώσαμε τότε ὅλοι μας. Κακοσημαδιὰ στὴν κακοσημαδιά· ὅλα ἀνάποδα ἐπήγαιναν σήμερα! Ἂν ἔπιανε τὸ ντουφέκι, ἂν ἐσκοτωνόταν τὸ πουλί, ἐτελείωνεν ἐδῶ ἡ κακοσημαδιὰ καὶ δὲν εἶχε δρόμο γι' ἀλλοῦθε. Τόρα ὅμως γι' ἀλλοῦθε ἔσερνε. Καλὰ τὸ εἶπεν ὁ καπετὰν Κρεμύδας· ἢ στὸ καράβι ἢ στὸ σπίτι μεγάλο κακὸ θὲ νὰ γένη!...

Στὸν ξερὸν ἐκεῖνο χτύπο ἡ κουκουβάγια ἐπέταξε τόρα. Ἀλλὰ δὲν ἐπέταξε μακρυὰ νὰ φύγη, νὰ χαθῆ ἀπὸ μπροστά μας· ἐχαμοπετοῦσε πεισματικὰ περίγυρα στὴ γολέτα, σχίζοντας τὸν ἀέρα μὲ τὰ ψαλιδωτὰ φτερά της σφυριχτά, σὰν γοργοκάραβο τὴν ἥσυχη θάλασσα κ' ἔξαφνα ἐκαθόταν στὸ ξάρτι καὶ στυλώνοντας τὸ κορμὶ ἀνάμεσα στὰ ὀρθὰ φτερά, μὲ τὸ στῆθος ὁλοφούσκωτο καὶ τὸ λαιμὸ χωμένον στοὺς χονδροὺς ὤμους, ἔρριχνε ξαφνικὰ μία στριγγιὰ καὶ ἄγρια φωνὴ ποῦ μᾶς ἐπάγωνε τὸ αἷμα.

— Κουκουβάου!... κουκουβάου, βάου!..

Τόρα ὁ ἥλιος ἦταν βασιλεμμένος καὶ δὲν ἔβλεπες στὴ δύση παρὰ σύγνεφα αἱματοβαμμένα καὶ κατακόκκινον αἰθέρα ν' ἀνεβαίνη σὰν ἀναλαμπὴ μεγάλης πυρκαϊᾶς καὶ νὰ χωνεύη ἀνεπαίσθητα μέσα στὸ γαλάζιο χρῶμα τ' οὐρανοῦ. Πέρα στὸ Τσιρίγο ὁ Νότος σὰν καλὸς πρωτομάστορης, ἐτελείωσε τὸ τέμπλο του σωριάζοντας σύγνεφα θεοσκότεινα καὶ ἀνώμαλα σὰν χάλαρα ἀπὸ μολυβόπετρα στὴ βάση, ἔπειτ' ἀνοιχτώτερα γαλαζοβαμμένα, στὴν κορφὴ καταγάλαζα καὶ ἀπάνω στὰ κυματιστὰ χείλη, στοὺς πύργους καὶ τὶς πολεμίστρες, ἔχυσε σὰν χρυσικὸς πλατὺ γαϊτάνι ἀπὸ καυτὸ χρυσάφι κ' ἕνα ἄλλο ἀποπάνω κατάργυρο καὶ κατάκορφα, στέμμα του κ' ἔμβλημά του πολύτιμο, ἔβαλε τὸν ἀποσπερίτη νὰ λάμπη μὲ γαλήνη καὶ θεότητα ὑπέρκαλη, σὰν ὕμνος τῆς πλάσεως ὁλάκερης. Καὶ πίσω ἀπὸ τ' ἀεροκάμωτο αὐτὸ τεῖχος, ἐτόξευεν ὁ μαργιόλος ἄνεμος κάθε στιγμὴ σπηλιάδα σὲ σπηλιάδα τὸν ἄνεμο, καρτερῶντας τὴν κρίσιμη στιγμὴ νὰ χυθῆ καὶ αὐτὸς συφάμελος καὶ νὰ ταράξη τὰ σύμπαντα.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΑΡΚΑΒΙΤΣΑΣ

ΟΝΕΙΡΟΝ ΚΑΙ ΖΩΗ[1]

Διήγημα Μαυρικίου Γιοκάϊ.—Μετάφρ. Ν. Ἐπ.

Ἐν τούτοις ἡ πρωτότοκος θυγάτηρ τοῦ Φάρκα ἤρεσκεν εἰς τὸν Βαρκζαΐ ὁλοὲν περισσότερον. Ἤρχισε νὰ θαυμάζη τὴν ὀνειρώδη ἔκφρασιν τοῦ προσώπου της· ἐξετίμησε τὴν ἁγνότητα τῆς καρδίας της, τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς της, ἤρχισε νὰ λατρεύη τοὺς ὀφθαλμούς της, τοὺς βαθεῖς ἐκείνους ὡς ἡ ἄβυσος ὀφθαλμούς.

Ὅ,τι κάμνη ἡ τύχη εἰς μίαν ὥραν, δὲν το κάμνουν χρόνια ὁλόκληρα. Μίαν ἡμέραν εἰς τὸ τραπέζι ὁ Φάρκας ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Βαρκζαΐ καὶ τῆς Ἰλόνκας, διηγήθη ὅτι εἷς ἱερεὺς διαμαρτυρόμενος, πρὸ πολλοῦ συλληφθεὶς ὑπὸ πειρατῶν, εἶχεν ἐσχάτως ἀπελευθερωθῆ ὑπὸ τοῦ ναυάρχου Νοῦγερ. Ἡ εἴδησις προήρχετο ἐξ Ἀμστελοδάμου, προσέθεσε δὲ ὁ Φάρκας ὅτι οἱ γονεῖς καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀτυχοῦς ἱερέως κατῴκουν εἰς ἓν χωρίον ἐκεῖ πλησίον.

Μετὰ τὸν χορὸν
(Ἐντυπώσεις Ἀποκρηάτικαι)

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Βαρκζαΐ καὶ ἡ Ἰλόνκα ἔγειναν ἄφαντοι· ἐπανευρέθησαν δὲ καὶ οἱ δύο εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἱερέως.

«Καὶ ὅμως δὲν εἴχαμε δώσει **ραντεβού**!» εἶπεν ὁ Βαρκζαΐ, βλέπων ἐρχομένην τὴν Ἰλόνκαν.

Ἡ κόρη προσέφερε μέρος τῶν χρυσῶν αὐτῆς κοσμημάτων εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα. Ὁμοίως καὶ ὁ Βαρκζαΐ εἶχε στείλει χρήματα εἰς τὸ Ἀμστελόδαμον, προσέθεσε δὲ 300 χρυσᾶ νομίσματα εἰς τὰ τριάκοντα τὰ ὁποῖα εἶχε φέρει ἡ Ἰλόνκα.

Ἡ νεᾶνις ἤρχισε νὰ κλαίη ἀπὸ εὐχαρίστησιν καὶ θλίψασα τὰς χεῖρας τοῦ Βαρκζαΐ τῷ εἶπεν:

«Εἶσαι εὐγενὴς καρδία!»

Ὁ Βαρκζαΐ ἠσπάσθη τὴν λευκὴν χεῖρα τῆς κόρης καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἱερέως, εὐτυχὴς διὰ τὴν καλὴν εἴδησιν καὶ τὰ δῶρα τὰ ὁποῖα εἶχε λάβει, εὐτυχὴς μέχρι τῶν μυχιαιτάτων τῆς ψυχῆς της, εἵλκυσε πρὸς ἑαυτὴν τοὺς νέους καὶ ἐπιθέσασα τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, τοῖς ἀπήγγειλε τὰς εὐχάς, τὰς ὁποίας λέγουν εἰς τοὺς μνηστευομένους.

Ἐπέστρεψαν κρατούμενοι ἐκ τοῦ βραχίονος καὶ ὅλοι ὅσοι τοὺς συνήντων καθ' ὁδόν, ἔλεγαν «Τί ἔμμορφο ζευγάρι!»

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ἐμνηστεύθησαν ἐπισήμως, φαντάζεσθε δὲ πλέον τὴν χαρὰν τοῦ γηραιοῦ Πέτκη. Οἱ γάμοι θὰ ἐγίνοντο μετὰ ἓξ ἑβδομάδας.

*

Σεῖς ὅλοι, ὅσοι εἶσθε ὡραῖοι καὶ ἀγαθοί, σεῖς ὅλοι ὅσοι ἔχετε καλὴν ψυχήν, ὡραίους ὀφθαλμοὺς καὶ γλυκόλαλον στόμα, προσέλθετε εἰς τὴν ὡραίαν αὐτὴν πανήγυριν.

Ὁ εἰσερχόμενος σήμερον εἰς τὸ ἀρχοντικὸν τοῦ Πέτκη, πρέπει νὰ εἶνε βέβαιος ὅτι δὲν θὰ εἰμπορέση νὰ φύγη πρὸ δύο ἑβδομάδων τοὐλάχιστον. Ἡ ἅμαξά του θἀποζευχθῆ καὶ θὰ λυθῆ, ὁ ἁμαξηλάτης του θὰ μεθυσθῆ, παρακλήσεων δὲ καὶ ὑποσχέσεων καὶ ἀπειλῶν καὶ βίας ἐν ἀνάγκῃ θὰ γίνη χρῆσις διὰ νὰ μείνη, ἐὰν θελήση νὰ φύγη· ἂν δὲ φύγη, θὰ συλληφθῆ ἁπλούστατα.

Πανηγυρίζουν τὸν γάμον τῆς ὡραίας Ἰλόνκας, τῆς πρωτοτόκου θυγατρὸς τοῦ γηραιοῦ αὐθέντου. Ὅλοι τὴν εἶχον ζητήσει εἰς σύζυγον καὶ δὲν τὴν ἔδωσαν εἰς κανένα, ἕως οὗ ἐζήτησε τὴν χεῖρά της ὁ ὡραιότερος, ὁ ἰσχυρότερος, ὁ πλουσιώτερος τῶν γαμβρῶν, ὁ Λουδοβῖκος Βαρκζαΐ.

Ἂς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος πᾶσαν μέριμναν σήμερον καὶ ἂς ὑπάγωμεν νὰ παρευρεθῶμεν εἰς τὴν ἑορτήν, ἡ ὁποία δίδεται πρὸς τιμὴν τοῦ καλοῦ ζεύγους.

Ὦ, πῶς ἠλάλαζε καὶ ἐγέλα φαιδρῶς τὸ πλῆθος εἰς τὰς εὐρείας αἰθούσας, τῶν ὁποίων οἱ τοῖχοι μόνον σῴζονται σήμερον!... Οἱ συνδαιτυμόνες, κατ' ἀναριθμήτους σειράς, κάθηνται εἰς τραπέζας μακράς. Φοβερὸς ἀντηχεῖ τῆς παροινίου εὐθυμίας των ὁ ἀλαλητός,— ὅταν ἐξαίφνης διακόπτεται ὑπὸ πενθίμου σιγῆς... Κάποιος θἀποθάνη, σκέπτονται οἱ συνδαιτυμόνες.

«Ἂς πίωμεν εἰς ὑγείαν τῆς ὡραίας νύμφης!» κράζει φωνὴ χαρμόσυνος καὶ ἀπὸ ὅλας τὰς αἰθούσας ἀκούονται εὐχαὶ περὶ εὐτυχίας καὶ ἡ χαρὰ ἐπανέρχεται, κύπελλα χρυσᾶ συγκρούονται πρὸς κύπελλα ὡς ξίφη πρὸς ξίφη, καὶ ἄνωθεν ἀναδίδεται ἠχηρὰ συναυλία ἀπὸ σάλπιγγας καὶ αὐλοὺς καὶ **τιλίγκας**.

Ποῖος ἀγαπᾷ ἀκόμη σήμερον τὴν τιλίγκαν καὶ ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ ἠξεύρη νὰ τὴν παίζη;

Καὶ ἐν τούτοις ἦτο θαυμαστὸν νἀκούη κανεὶς τοὺς ἤχους ἐκείνους, τὰς μελῳδίας αἱ ὁποῖαι ἔφερον δάκρυα καὶ εἰς τοὺς φαιδροτέρους ὀφθαλμοὺς καὶ εὐθυμίαν εἰς τὰς μελαγχολικωτέρας καρδίας.

Ἔκαυσαν τὰς πτωχὰς **τιλίγκας**, διὰ νὰ μὴ ταράσσουν πλέον τὰς ψυχὰς τῶν βροτῶν. Οὕτως ἐγκατέλειψαν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης τὴν οὑγγρικὴν μουσικὴν καὶ κανεὶς δὲν τὴν ἐνθυμεῖται πλέον παρὰ μόνον οἱ Ἀθίγγανοι— ἴσως διότι καὶ αὐτοὶ δὲν ἔχουν πατρίδα...

Ὁ διαυγὴς τῆς σάλπιγγος ἦχος ὑπερισχύει τοῦ θορύβου τοῦ πλήθους καὶ οἱ φαιδροὶ αὐτῆς φθόγγοι γελοῦν μαζὶ μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι γελοῦν, διὰ νὰ κλαύσουν ἴσως αὔριον καὶ νἀπηχήσωσι τὸ πένθος μαζὶ μ' ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θὰ κλαίουν μίαν νεκράν...

Καὶ ἡ γλυκεῖα μουσικὴ ἐξεγείρει ἐκ τῆς ρέμβης της τὴν νύμφην... Εἰς τὴν τράπεζαν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐθύμων καὶ ζωηρῶν συνδαιτυμόνων, παρακάθηνται οἱ νεόνυμφοι· ἐκεῖνος ἔξαλλος, μὲ κατακόκκινον πρόσωπον, ἐκείνη ὠχρά, ἀπὸ θανάτου ὠχρότητα. Ἀλλὰ πλέον ὠχρὰ ἀπὸ αὐτὴν εἶνε ἡ ἀδελφή της, ἡ ἄλλοτε τόσον χαρωπὴ καὶ φιλόγελως Ἔρτσα.

Αἱ νεάνιδες ἐφόρουν ἐνδυμασίας ὁμοιομόρφους. Ὕφασμα δαμασκηνὸν λεπτότατον, κιτρίνου ἀνοικτοῦ χρώματος, ἐκάλυπτε τὰ ἀνθηρὰ καὶ χαρίεντα αὐτῶν σώματα. Ἐπενδύται οὑγγρικοὶ γαλάζιοι, μὲ παρυφὰς ἐκ δέρματος λευκοϊκτίδος ἐκάλυπτον τοὺς ὤμους των. Αἱ χεῖρές των ἦσαν γυμναὶ (διότι τότε ἦτο ἐντροπὴ νὰ φορῆ κανεὶς χειρόκτια) ἀλλ' ἀντὶ χειροκτίων εἶχον τὰς χειρίδας πτυχωτὰς ἀπὸ τοῦ ὤμου μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, μὲ χρυσᾶ κεντήματα καὶ τρίχαπτα.

Ἡ ἐσθὴς ἔφθανε μέχρι τοῦ λαιμοῦ, ἀποκρύπτουσα τὸ στῆθος. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο φυσικὰ δυσκολώτερον νὰ κατακτήση τις τὰς καρδίας τῶν νεαρῶν οὑγγρίδων... Πυκνὴ ἡ κόμη κατέπιπτεν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ ὅλος ὁ κεφαλόκοσμος ἀπετελεῖτο ἀπὸ δύο πτερὰ στρουθοκαμήλου, αἱ ἄκραι τῶν ὁποίων ἐθώπευον τὰ χιονόλευκα μέτωπα.

Αἱ ἡλικιωμέναι κυρίαι ἐφόρουν βραχεῖς ἐπενδύτας κεκοσμημένους διὰ διφθερῶν καὶ τριχάπτων χρυσῶν. Μεθ' ὅλον τὸ βάρος καὶ τὴν θερμότητα τῶν ἐπενδυτῶν αὐτῶν, αἱ κυρίαι δὲν τοὺς ἀπέβαλλον οὔτε εἰς τὴν τράπεζαν.

Τὰ ἀνοικτὰ χρώματα, λευκόν, θαλασσινόν, κίτρινον, ἥρμοζον εἰς τὰς νεωτέρας. Αἱ χῆραι ἐφόρουν πορφυρᾶ καὶ βαθυπράσινα, μόναι δὲ αἱ πυργοδέσποιναι ὁλόμαυρα.

Ὅλαι εἶχον ζώνας ἐκ μαργαριτῶν.

Μεγαλοπρεπέστατα ἐνδύματα ἐφόρουν ἐπίσης καὶ οἱ ἄνδρες. Τρεῖς σειρὰς κομβίων χρυσῶν καὶ ἀργυρῶν· οἱ πλουσιώτεροι μάλιστα εἶχον καὶ πολυτίμους λίθους καὶ ἐξαίσια χρυσᾶ ἢ ἀργυρᾶ κεντήματα ἐπὶ ὑφάσματος μεταξίνου.

Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ προσκεκλημένοι ἔφερον μαζί των ἀπὸ ἓν κοχλιάριον καὶ ἀπὸ ἓν περόνιον, μερικοὶ μάλιστα εἶχον ἀνηρτημένον εἰς τὸ πλευρόν των ἓν μελανοδοχεῖον. Ἀλλὰ τὰ πάντα ὑπερέβαλλεν ὁ πλοῦτος τῶν στολῶν· χρυσὸς καὶ ἄργυρος οὔτε κἂν παρετηροῦντο, τόσον κοινά, καθημερινὰ πράγματα ἦσαν!

Ἡ νὺξ ἔδωσε πέρας εἰς τὸ συμπόσιον.

Ποῖος θὰ ἦτο ἱκανὸς νἀπαριθμήση ὅλους ἐκείνους τοὺς ἐκλεκτοὺς οἴνους, ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἐξαίσια φαγητά; Τίς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐξηγήση εἰς τοὺς σημερινούς μας μαγείρους τὰ ποικίλα ἐδέσματα, τὰ ὁποῖα παρετέθησαν τὸ ἓν κατόπι τοῦ ἄλλου, ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκείνης; Ὦ, βεβαιότατα κανεὶς μάγειρος σήμερον δὲν θὰ ἤξευρε νὰ μᾶς παρασκευάση τὰ σπάνια ἐκεῖνα ροφήματα καὶ τὰ εὐγευστότατα κοκκινιστά... καὶ τίς οἶδεν ἂν θὰ τὰ εὑρίσκαμεν πλέον τοῦ γούστου μας;...

Τότε ἀκόμη χαρτιὰ καὶ πίπαι δὲν εἶχον ἐπινοηθῆ. Σύμβολα τῆς ἀνίας, ἀντικαθιστῶσι πᾶσαν ἄλλην διασκέδασιν παρὰ τῷ κομψῷ τῶν ἡμερῶν μας κόσμῳ. Ὅταν σήμερον γεμίσουν μίαν κάμαραν ἀπὸ καπνόν, εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ μὴ διακρίνη τις πλέον τὸν γείτονά του, ὅταν περάσουν ὅλην τὴν νύκτα χαρτοπαικτοῦντες, τότε ἔχουν τὴν πεποίθησιν ὅτι διεσκέδασαν ὡς βασιλεῖς... φθάνει πάντοτε νὰ μὴ ἐβασάνισαν κατ' οὐδένα τρόπον τὸ πνεῦμά των...

Ἀλλὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ ἄνθρωποι, ἂν ἤθελαν νὰ διασκεδάσουν, ἔπρεπε νὰ ἔχουν καρδίαν εἰς τὸ στῆθος καὶ πνεῦμα εἰς τὴν κεφαλήν....

[1] Ἴδε σελ. 53.

Τὰ Μεθεόρτια τῆς Ἀποκρηᾶς

ΕΣΤΙΑ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκαραβαῖοι καὶ Τερρακόττες, σοννέτα ὑπὸ *Ι. Γρυπάρη*.
Τὸ Ὀκταήμερον, ὑπὸ *Γρ. Ξ.*
Λόγια τῆς πλώρης: Κακοσημαδιά, διήγημα ὑπὸ *Ἀνδρέα Καρκαβίτσα*.
Ὄνειρον καὶ ζωή, διήγημα Μαυρικίου Γιοκάϊ, μετ' εἰκόνων, μετάφρ. *Ν. Ἐπ.*
Ἀθηναϊκοὶ περίπατοι: Ἡ λεωφόρος Πανεπιστημίου, ὑπὸ *Γ. Βώκου*.
Ξανθοῦλα, ποίημα ὑπὸ *Δ. Ι. Μάργαρη*.
Τάζα-μπὲ-Τάζα, ἰντικὸ τραγοῦδι, ὑπὸ *Ἀλεξ. Πάλλη*.
Ποιητικαὶ ἀπαρχαί.
Γερμανικὴ Ἀρχαιολογικὴ Σχολή.
Ζητήματα καὶ Ἐρωτήσεις. — Ἡ Ἀλληλογραφία μας. — Χρονικά.
Μετὰ τὸν χορόν.—Τὰ Μεθεόρτια τῆς Ἀποκρηᾶς (εἰκόνες).

Εἰς τὸ προσεχές: Ἀνὰ τὰς ἀρχαίας Ἀθήνας (μετ' εἰκόνων), ὑπὸ Δ. Φ. — Σκέψεις ἐπὶ τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς, ὑπὸ Στ. Δ. Σταματιάδου.— Ἡ ἀθυμία τοῦ Διαβόλου, ποίημα τοῦ Λεκόντ Δελίλ, κατὰ μετάφρασιν Ἀργύρη Ἐφταλιώτη.—Σὲ μιὰν Ἑβραία, σοννέτο ὑπὸ Στ. Μαρτζώκη κτλ. κτλ.

Αἱ ἐπιστολαὶ καὶ ἐν γένει πᾶν τὸ ἀφορῶν τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν»: Πρὸς τὸν κύριον* ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΝ, *διευθυντὴν τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» Ἀθήνας.

Σήμερον ἀρκεῖ νὰ ἔχῃ κανεὶς ἓν βαλάντιον καὶ μίαν σιγαροθήκην γεμάτα.

Ὅταν ἄλλοτε ἔλεγαν «Ἔλα νὰ παίξωμεν» τοῦτο ἐσήμαινε: νὰστειευθῶμεν, νὰ φιλονεικήσωμεν, νὰ χαριτολογήσωμεν, καὶ καμμίαν φορὰν νὰ φιληθῶμεν· ἀλλὰ τοῦτο σήμερον σημαίνει ἁπλούστατα «Ἔλα νὰ κλέψῃ ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου ὅσα χρήματα περισσότερα εἰμπορέσῃ!»

(Ἕπεται συνέχεια)

Η ΛΕΩΦΟΡΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ

Γεμάτη φῶς, εὐρύστερνος καὶ γιγαντιαία, κάτασπρη καὶ καμαρωμένη, τοῦ λούσου μᾶλλον ἢ τῆς μεγάλης κινήσεως, περικλείουσα εἰς τὰς λευκάς της ἀγκάλας τὰ ἐξοχώτερα τῶν νεωτέρων μνημείων, ἁπλώνεται ἡ Λεωφόρος Πανεπιστημίου.

Ρυθμὸν ἑνιαῖον καὶ προοπτικὴν δὲν ἔχει. Ἀνισοϋψεῖς προβάλλουν αἱ οἰκίαι της, ξεφεύγουν εἰς ἀκανόνιστον γραμμήν, πότε κλίνουν μὲ τὴν χάριν τοῦ μικροσκοπικοῦ, πότε ἀνατείνονται μὲ τὴν ἔπαρσιν τοῦ κολοσσαίου. Ἀλλ' ἔχει διὰ τοῦτο ἴδιον κασὲ κι' ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει ὡς δρόμος ἐν κανονικῇ ἀνελίξει τῶν σπιτιῶν του, ὅπως ὅλοι οἱ δρόμοι, περὶ τὰ μέσα ἐν αὐτῇ τῇ καρδίᾳ της εὐρύνεται, ὡμορφαίνει, μεγαλοπρεπῆς ἀνακύπτει μὲ τὴν τριάδα τῶν θαυμασίων μνημείων της. Ἐντεῦθεν ἐν τῷ περατοῦσθαι βαρειά, χιονάτη καὶ συμμετρικὴ μὲ τὴς καμπυλωταῖς καὶ μαρμαροπέλεκημέναις σκάλαις της, προβάλλει ἡ βαλλιάνειος Βιβλιοθήκη, δίπλα της, 'πίσω ἀπ' τὸ καταπράσινον καὶ θαλερώτατον κηπάριόν του ξανοίγει μόλις τὸ Πανεπιστήμιον, χαριτωμένον καὶ κομψόν, μὲ τὸ ἀδρόν του ὑποκίτρινον χρῶμα, μὲ τὴν κατάχρυσον καὶ ροδίζουσαν ἀνταύγειαν τῶν προπυλαίων του καὶ περαιτέρω ὑπὸ τὸ καταπράσινον τοῦ κηπαρίου της πλαίσιον λευκή, λευκοτάτη, στιλπνὴ καὶ περίχρυσος, ἡρέμα ἀνελισσομένη εἰς τὰς τρεῖς πλευράς της, μὲ τὰς δύο στήλας της τὰς ἀγαλματοφόρους, τὴν Ἀθηνᾶν φέρουσαν τὴν ἀσπίδα τὴν κατάχρυσον, προτείνουσαν τὸ δόρυ τὸ αἰχμηρόν, τὸν Ἀπόλλωνα ἀναίδην ἐπιδεικνύοντα τὰ γυμνά του μέλη, κάτω καὶ ἔμπροσθεν μὲ τὰ ἀγάλματα τῶν δύο φιλοσόφων, χονδροκομμένων χαμαλοειδῶς ὑπὸ τὸ ἄξεστον καὶ τραχὺ πελέκημα τοῦ γλύπτου, ἐγείρεται ἡ Ἀκαδημία.

Ἔπειτα πάλιν συστέλλεται περὶ αὐτὴν ἡ λεωφόρος, φεύγει πρὸς τὰ πρόσω ἐν εὐθυγραμμίᾳ, ποικιλωτέρα νῦν εἰς χρώματα, πλουσία πάντοτε εἰς περικαλλῆ οἰκοδομήματα μὲ τὸν ναὸν τῶν Δυτικῶν, μὲ τὸ μέγαρον Σχλῆμαν, ὅπου ἐπὶ τῆς στέγης ἄλλη γύμνια μαρμαρωμένων θεῶν προκλητικώτατα, ἀλλὰ καὶ φυσικώτατα ἐπιδεικνύεται καὶ πέραν τερματίζεται μὲ τὴν κατάλευκον καὶ πελωρίαν ὄψιν τῶν ἀνακτόρων καὶ ἐν ἀπότομῳ περικλείεται μὲ τὴν κυανῆν, ἡλίου ἀνατέλλοντος, ἡλίου μεσουρανοῦντος, μὲ τὴν μενεξεδένιαν, ἀλλὰ καὶ ροδίζουσαν, ἀλλὰ καὶ ὑπόξανθον, ἀλλὰ καὶ ὑπόχρυσον, ἡλίου δύοντος, ράχιν τοῦ γέρω-Ὑμηττοῦ.

Συνήθως εἶνε ἥσυχος, σὰν ναρκωμένη, σὰν μεθυσμένη ἀπὸ τὴν ἀπαστράπτουσαν διαύγειαν καὶ τὴν μαρμαίρουσαν αἴγλην τοῦ φωτὸς ποῦ τὴν περιδάλλει σκορπιζομένου, θωπευτικώτατα καὶ ἀπαλώτατα ἀπὸ τὰ κυανᾶ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ. Λιγοστοὶ περνοῦν ἀπὸ 'πάνω της, μονήρεις περιπατηταί, ἢ ἄλλοι διαβάται ἀσκόπως βαδίζοντες· εὐάριθμα εἶνε τ' ἁμάξια ποῦ τὴν παρενοχλοῦν μὲ τὴν θορυδώδη διέλασίν των. Κλειστὰ φαίνονται τὰ παράθυρα τῶν ἀριστοκρατικῶν οἰκιῶν της, σιωπηλαὶ αἱ προσόψεις των. Καθ' ὥρας μόνον βαναύσως ἐξορμᾷ ἀνάμεσά της βραδυσυρόμενος, κροτῶν καὶ ξεφυσῶν ὁ τροχιόδρομος καὶ τὴν συνταράσσει καὶ τὴν ἐκνευρίζει καὶ τὴν ἀμαυρόνει μὲ τοὺς καπνοὺς καὶ τῆς μουντζούραις του. Καθ' ὥρας πάλιν πολυθόρυδος καὶ εὔθυμος τὴν καταχτᾷ ἀνάμεσα εἰς τὴν σφύζουσαν καρδίαν της, γοργὰ τὴν διασχίζει, κατὰ πυκνὰς ὁμάδας χύνετ' ἐπ' αὐτῆς ἡ πανεπιστημιακὴ νεολαία.

Ἀλλὰ συνήθως εἶνε ἤρεμος, ὡς ὑπὸ νάρκην. Τότε ἀραιοὶ τὴν παρέρχονται οἱ διαβάται, καθ' ὁμίλους βαίνοντες θαυμάζουν τὰ κάλλη της οἱ ἐπαρχιῶται καὶ οἱ ξένοι, ἱστάμενοι πρὸ τῶν τριῶν μνημείων, ἥσυχα τὴν γλεντοῦν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τῆς βιτρίναις τοῦ Πετρίτση οἱ τακτικοὶ θαμῶνες τοῦ ζαχαροπλαστείου τούτου, χωρὶς νὰ τὴν προσέχουν, ἀδιάφοροι πλέον ἐκ τῆς στενῆς μαζῆς της γνωριμίας τῆς στρέφουν τὰ νῶτα χωσμένοι μέσα εἰς τὸ θολωμένον ἀπὸ τοὺς καπνοὺς καφενεῖον τῆς *Ἀνατολῆς* οἱ κωνσταντινοπολῖτες καὶ μικρασιάται φοιτηταί, ποῦ ροφοῦν τὸν καφέ των καὶ παίζουν τὴν πρέφαν των καὶ τὸ τάβλι των ἢ ξαπλώνονται ἀμέριμνοι ἢ διαβάζουν τῆς ἐφημερίδες των.

Τὴν νύκτα ἔτι μᾶλλον εἶνε ὡραιότερα νὰ τὴν διέρχεσαι ὡς τὸν τερπνότερον, τὸν πλέον μονήρη περίπατον. Ἐνωρὶς τώρα παύει νὰ τὴν δονῇ καὶ τὴν ταράσσῃ τοῦ τρὰμ ἡ θορυδώδης διέλευσις, ποῦ-καὶ ποῦ νὰ τὴν πατήσῃ ἀνθρώπινον ποδάρι, μελαγχολικὰ τὰ φανάρια της ἐπιχέουν τὴν ἀμυδρὰν λάμψιν των ἐπὶ τῶν μαρμαροστρώτων πεζοδρομίων, εἰς τὴν μεγάλην της ἔκτασιν, μιὰ πλατειὰ χρυσῆ λωρίς φωτὸς σπινθηροδολεῖ εἰς τὰ προπύλαια τοῦ Πανεπιστημίου, ἕνας ἥλιος ἠλεκτρικὸς ἐπάνω στοῦ Πετρίτση σκορπίζει τὴν ἀργυρᾶν, τὴν ἐκτυφλωτικὴν ἀκτινοδολίαν του, κάτω εἰς τὰ Χαυτεῖα καὶ πρὸς τὴν Ὁμόνοιαν μύρια καὶ πολύχρωμα φῶτα σελαγίζουν, καὶ ἐν τῇ συγχύσει τῆς ἐντόνου λάμψεως καὶ τῶν ἀμφιδόλων σκιῶν, στιλπνὸς ἐπιφαίνεται, χιονώδης λευκάζει τοῦ πεντελησίου μαρμάρου της ὁ πλοῦτος. Καὶ κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν τῆς σιγῆς καὶ τῆς μονώσεως, ὡς εἰς τὸ θελκτικώτερον ὄνειρον ἀπείρου γαλήνης, ἐνῷ ἄνωθεν ἀστροφώτιστος τὴν σκεπάζει ὁ οὐρανός, ἐνῷ ἐκ τῶν πλαγίων φρουρὸς ἀκοίμητος τὴν ἐπιδλέπει ὁ Λυκαβητός, ἐνῷ μὲ τὸν ἀπομεμακρυσμένον θόρυδόν της τὴν νανουρίζει ἡ ἀγρυπνος ἀκόμη πόλις, εἶνε ἀπόλαυσις μοναδικὴ νὰ βαίνῃς ἐπ' αὐτῆς, νὰ θαυμάζῃς τὴν εὐμορφιά της, τὰ κάλλη της τὰ γυμνὰ καὶ ὑπερθύμαστα, ν' ἀνοίγῃς τὴν ψυχήν σου εἰς τὸ ἀδρότερον ὀνειροπόλημα ἀδιαταράκτου ποιητικῆς μονώσεως καὶ γαλήνης.

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΞΑΝΘΟΥΛΑ

Ἄστρο φαίνεσαι ξανθοῦλα
Σὲ βραδιὰ καλοκαιρνή,
Ἐλαφρὴ χρυσαλλιδοῦλα
Ποῦ τὰ ρόδα ἀργοκινεῖ.

Νειὸ μικρὸ περιστεράκι
Ποῦ ἔχει ὁλόλευκα φτερά,
Ἄσπρο ὁλόμοσχο κρινάκι
Μέσ' 'ς τῆς λίμνης τὰ νερά.

Νύφη ἀρχαία μαρμαρένια
Μὲ τὴν κόμη ὅλη χρυσή
Ποῦ ἀπὸ μάτια διαμαντένια
Χύνει λάμψη περισσή.

Ἄλλου κόσμου εἶσαι, ξανθή μου,
Ὄνειρο πολὺ γλυκό,
«Θᾶδινα καὶ τὴ ζωή μου
Γιὰ ἕνα τέτοιο ἰδανικό».

Δ. Ι. ΜΑΡΓΑΡΗΣ

ΤΑΖΑ-ΜΠΕ-ΤΑΖΑ

(ἐντικὸ τραγοῦδι)

Ἔρχεται πάντα ἡ ἄνοιξη κι' ἀνθοῦνε τὰ λουλούδια,
ξαναγυρίζουν τ' ἀηδονιοῦ τὰ χαρωπὰ τραγούδια.
Σὰν πάντα τὰ πάντα,
ξανὰ καὶ ξανά,
μὰ ἡ νιότη σὰ φύγει
ξανὰ δὲ γυρνᾷ.

Κι' ἀ συγνεφοσκεπάζουν τ' ἀστέρια, τὸ φεγγάρι,
πάντα τῆς λάμψῃς τους ξανὰ θὰ χύσουνε τὴ χάρη.
Τὰ πάντα σὰν πάντα,
ξανὰ καὶ ξανά,
μονάχα μου ἡ νιότη
ποτὲς δὲ γυρνᾷ.

Χτυποῦσε πρὶν τὴ θάλασσα βοριᾶς κι' ἀνεμοζάλη,
μὰ πάλε κῦμα κι' ἀμμουδιὰ ρωτιῶνται ἀγάλι ἀγάλι.
Ἄχ πάλε καὶ πάλε,
τὰ πάντα ξανὰ,
μὰ ἡ νιότη σὰ φύγει
γιὰ πάντα περνᾷ.

ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗΣ

ΠΟΙΗΤΙΚΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ

Ἐκ τῶν καθημερινῶς ἀποστελλομένων πρὸς ἡμᾶς στίχων, δημοσιεύομεν σήμερον, κατὰ τὸ καθιερωθὲν ὑπὸ τῆς *Εἰκονογραφημένης Ἑστίας* σύστημα, ὅσους μαρτυροῦν εὐοίωνον ὁπωσδήποτε ἀπαρχὴν ποιητικῆς ἐργασίας, πρὸς ἐνθαρρυνσιν τῶν νέων ποιητῶν. Ἀντὶ ἄλλου προοιμίου δημοσιεύομεν ἐνταῦθα ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς, διὰ τῆς ὁποίας εἷς ἐξ αὐτῶν συνώδευσε τὸ ποίημά του:

Σιμπριχίτ τῇ 2 Φεβρουαρίου 1895.

Ἀξιότιμε κύριε Γ. Ξενόπουλε,

Ἴσως δὲ θὰ πῶ κανένα ψέμμα, ἂν πῶ, πῶς τὴ ζωὴ σήμερα στὴ φιλολογία μας τὴ δίνει ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία». Καὶ θαρρῶ πῶς λέγω ἀλήθεια, ἐκτὸς ποῦ ὁ ἀνθὸς τῶν φιλολόγων μας σ' αὐτὴ δημοσιεύει τὰ ἔργα του, ἀλλὰ καὶ γιατὶ βλέπω στὴν ἀλληλογραφία σας παρὰ πολλοὺς νὰ γυρεύουν νὰ δημοσιεύσουν στὸ περιοδικό σας τὰ πρῶτα τους ἔργα.

Λαμπρὸ καὶ ὡρέλιμο σπρώξιμο ἔδωκε στὴν ἑλληνικὴ νεότητα ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» καὶ ἔτσι δὰ μοῦ φαίνεται, πῶς κρυφὰ, χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζῃ κανένας, μεταξὺ τῶν νέων μας γεννήθηκε

μιὰ ἄμιλλα εὐγενική, ποῦ ἔχει γιὰ βραβεῖο μιὰ θέση στὸ περιοδικό σας. Καὶ δὲ χρειάζεται, θαρρῶ, καὶ πολλὴ συλλοή νὰ νοιώσῃ κανένας τ' ἀποτελέσματα τέτοιου διαγωνισμοῦ.

Μὲ τοὺς ἄλλους λοιπὸν ποῦ θεωροῦν αὐτὸ τιμή τους (καὶ εἶνε κηδόλας ὄχι μικρὴ) συγχωρέστε με νὰ μετρήσω καὶ τὸν ἑαυτό μου.

Ὅλως ὑμέτερος

Κ. Ι. Α.

Η ΒΟΥΒΗ

Μάννα καὶ κόρη βράδυ γυρίζουν
ἀπὸ τὸ λόγγο·
Ἀπ' τὸν ἀγέρα τὰ δέντρα τρίζουν
μ' ἄγριο βόγγο.

Στὴν κόρ' ἡ μάννα σκύφτει καὶ λέει·
Γοργὰ ἂς διαβοῦμε,
Τὴν κουκουβάγια ἄκουε ποῦ κλαίει,
Πᾶμε κι' ἀργοῦμε.

Εἶνε τὸ ρέμμα τὸ στοιχειωμένο
Μιλιά, μὴν πάθῃς,
Μιλιά. . . Τὸ στόμα κράτα κλεισμένο
γιατί ἐχάθῃς.

Περνᾶν κι' ἀκοῦνε χίλια τραγούδια
ἀπ' τὸ ποτάμι.
Νεράϊδας ποῦχε στολὴ λουλούδια
γίνονταν γάμοι.

Ἀπ' τὸ φεγγάρι ἡ λάμψη ἐχύθη
καὶ σβοῦν τ' ἀστέρια.
Ἄσπρα Νεράϊδων λάμψανε στήθη
πόδια καὶ χέρια.

— Ὁ νηὸς ποῦ 'ξέρεις, κόρη μου, πάει.
Δὲ θὰ σὲ πάρῃ.
Νεράϊδα λέει. 'Μέν' ἀγαπάει,
τὸ παληκάρι.

Ξεχνά' ἡ κόρη καὶ τὶς Νεράϊδες
μπαιζογελάει·
Μὰ τὴ βουβαίνουν ἔτσ' οἱ κυράδες
καὶ δὲ μιλάει.

Χρ. Ν. Βαρλέντης

ΝΕΚΡΗ ΟΛΟΛΕΥΚΗ

Εἶχες λευκὸ λευκὸ τὸ πρόσωπό σου
Καὶ τὸ στεφάνι σου λευκό,
Κι' ἀπὸ τ' ἀνθοσπαρμένο φέρετρό σου
Ὡσὰν ἀφρὸς ξεχείλιζε
Τὸ φόρεμα τὸ νεκρικό.

Κ' ἐπάνω ἀπὸ τ' ἀπάρθενο κορμί σου
Ὡσὰν λευκὴ φεγγοβολιά,
Ἀθώρητη ἐφτερούγιαζε ἡ ψυχή σου
Καὶ τῆς 'Εδὲμ μᾶς ἔδειχνε
Τὴν κρινοστόλιστη ἀγκαλιά.

Ἄνθιμος Λευκάτας

Η ΨΥΧΗ

Μὲ λάμψη θείαν ἄσβεστη
'ς τὸ πρόσωπο χυμένη,
μὲ παιδικὸ χαμόγελο
μ' ἀγγελικὴ χαρά,
τὴν ὄψη της τὴν ἔμμορφη
σὲ βράχο ἀκουμπισμένη
σκύδει νὰ 'δῇ 'ς τοῦ ποταμιοῦ
τὰ κάταστρα νερά.

Κάτ' ἀπ' τὸν βράχο ἥσυχο
τὸ ποταμάκι τρέχει
τοῦ χρόνου, μ' ἓν' ἀθόρυδο
γλυκὸ μουρμουρὶ τό·
καὶ γοργοπαίζει ρέοντας
καὶ γύρω-γύρω βρέχει
ἕνα λουλουδοῦι ποὺμεινε
μέσ' 'ς τὸ νερὸ σκυφτό.

Καὶ — ποταμὸς ἀκράτητος —
ὁ χρόνος σὰν διαβαίνῃ
καὶ τῆς ζωῆς τὸ λούλουδο
ἁρπάζῃ μὲ ὁρμή,
Αὐτή 'ς τῆς ἀθωότητος
τὸν βράχο ἀκουμπισμένη
ἀθῶα καθρεφτίζεται,
ἀθῶα καὶ ἀγνή.

Ι. Θ. Δημητρόπουλος

ΔΥΟ ΑΣΤΡΑ

Κύτταζα ἀστέρι ὁλόφωτο ποῦ ἀπ' τοὐρανοῦ τὴ σφαῖρα
Τὴ λάμψη του τὴ μυστικὴ σκορποῦσε 'στὸν αἰθέρα,
Μὰ ἔξφνα μαῦρο σύννεφο τἀγκάλιασε καὶ 'χάθη
Μαζὶ του μέσα 'σ τοὐρανοῦ τἀστροσπαρμένα βάθη..

Καὶ στὴν καρδιά μου ὡσὰν αὐτὸ ἓν ἄστρο κατοικοῦσε
Καὶ κάθε μου κρυφὸ παλμὸ μὲ ἀκτίδα του φιλοῦσε,
Μὰ ὁ Χάρος, μαῦρο σύννεφο, ἀπ' τῆς καρδιᾶς τὰ βάθη
Μοῦ τ' ἁρπαξε ἀχ! καὶ 'σ τοὐρανοῦ τὰ τρίσβαθα ἐχάθη!...

Ν. Γεννηματᾶς

Η ΚΟΡΗ Τ' ΟΥΡΑΝΟΥ

Δημητρίῳ Βικέλᾳ

Κι' ὄνειρο ἂν δὲν ἦταν γλυκό, μὰ ἦταν πικρὴ ἀλήθεια
'Στοῦ κόσμου μέσα τῶνειρο ποῦ γλύκαινε τὰ στήθεια...
Μιὰ μέρα, μόνο μιὰ φορὰ τὴν εἶδα. Ὤιμὲ τί κρίμα!
Τὴν ἄλλη τὴν ἐβάλανε μέσ' 'στάχαρο τὸ μνῆμα.

Μιανῆς ἡμέρας δειλινὸ τὴν εἶδα 'σ τάκρογιάλι
Πάνου σὲ βράχο ἀκουμπιστὴ καὶ μὲ γυρτὸ κεφάλι,
Τὴ θάλασσα ἔδλεπε μακρυὰ ποῦ ἄγρια ἀφροκοποῦσε
Καὶ μανιωμένη 'στὴν ἀκτὴν ἐχτύπαγε καὶ σποῦσε.

Γυρτὴ κατὰ 'στὴ δύση της τοῦ Ἥλιου ἡ λαμπάδα
Σκόρπαε χρυσάφι ἀμάλαγο μέσ' 'στὴν ὑγρὴ κοιλάδα,
Χρυσάφι ποῦ παράβγαινε μὲ τὰ χρυσᾶ μαλλιά της,
Χύμένο ἐκεῖνο 'στὸν ἀφρό, κι' αὐτὰ στὴν ἀγκαλιά της.

Τὰ γαλανὰ τὰ μάτια της 'στὴ θάλασσα ριγμένα
Τὴ θάλασσα καθρέφτιζαν κι' αὐτὰ τρικυμισμένα,
Καὶ τοῦ πελάγου ὁ ἀφρὸς εἶχε τὴν κόρην ἔννοια
Καὶ τὴν περίζωνε ἁπαλὰ μ' ὁμίχλην ἀσημένια.

Μήπως κι' ὁ Ἥλιος ζήλευε δική του νὰ τὴν κάνῃ
—Ὁ Ἥλιος ποῦ οἱ ἀχτῖνές του τῆς κένταγαν στεφάνι
Μ' ὅλα τὰ μάγια τοὐρανοῦ, μπρὸς 'στὸ θνητό μου βλέμμα.
Στεφάνι μυριοχρώματο, τῆς ἴριδος τὸ στέμμα.

Τὴν ἔδλεπα κι' ἐλόγιαζα ποῦ ἡ χαρωπὴ παρθένα
Ἦταν ἡ Κόρη τ' Οὐρανοῦ ποῦ εἶχεν ἀφημένα
Τὸ Θρόνο τοῦ πατέρα της καὶ τὴ γαλάζια Ἀγκάλη,
Καὶ 'στοῦ Αἰθέρα ἐκάθονταν ψηλὰ τὸ περιγιάλι.

Πάνου σὲ βράχο ἀκουμπιστὴ καὶ μὲ γυρτὸ κεφάλι
Τὰ πλοῖα τοῦ Κόσμου ἀγνάντευεν ὅπου μὲ βία μεγάλη,
Χωρὶς ποτὲ νὰ ξωριαστοῦν, σχίζουν τὰ οὐράνια πλάτεια,
Γιατὶ ἔχουν φάρους ἄγρυπνους τὰ φωτερὰ τῆς μάτια.

...Μιὰ μέρα, μόνο μιὰ φορὰ τὴν εἶδα. Ὤιμὲ τί κρίμα!
Τὴν ἄλλη τὴν ἐβάλανε μέσ' 'στάχαρο τὸ μνῆμα...
Κι' ὄνειρο ἂν δὲν ἦταν γλυκό, μὰ ἦταν πικρὴ ἀλήθεια
Μέσα 'στοῦ κόσμου τῶνειρο ποῦ γλύκαινε τὰ στήθεια.

Μ. Ι. Μαμμακίδης

Η ΛΙΜΝΗ

Τὴν ὤμορφη τὴ λίμνη μου θυμᾶμαι
'ποῦ γνώρισα στὰ Γιάννενα παιδί
καὶ 'ς τ' ὄνειρο τὴ βλέπω σὰν κοιμᾶμαι
καὶ κείνηνε ἡ καρδιά μου τραγουδεῖ.

Νεράϊδες ὅπου πλέκουνε στεφάνια
'στὲς καλαμιὲς κρυμμένες τὴν ἡμέρα
σὰν ἔδγουνε τ' ἀστέρια 'ς τὰ οὐράνια
'στὸ ἀκρογιάλι παίζουν ἐκεῖ πέρα.

'Στὸ ἀκρογιάλι, 'ποῦ κυλᾷ τὸ κῦμα
'στοῦ φεγγαριοῦ τὴ λάμψη ἀστιμωμένο
κι' ἀναστεναζῶ ἀδιάκοπα σὰ μνῆμα
ὁποῦ βαστάει νεκρὸν ἀναστημένο!

Σταυίδλαος Σ. Μινέϊκος

Σ' ΕΝΑ ΣΥΓΝΕΦΟ

Μπροστὰ μπροστὰ ἀδιάκοπα σὲ σπρώχνει
ἡ δυνατὴ ἀνάσα τῆς νοτιᾶς,
ἀπὸ βραδὶς μὲ δύναμη σὲ διώχνει
στὰ πέλαγα σκοταδερῆς νυχτιᾶς.

Κ' ἔτσι γυρίζεις, σύγνεφο, ὁλοένα
ὅσο βροχὴ νὰ γένῃς μιὰν ἡμέρα,
πιοτὸ ζωῆς σὲ χόρτα μαραμένα
ἢ νὰ χαθῇς στῆς ἀμμουδιᾶς τὴν ξέρα.

Σὲ συμπονῶ γιατὶ βλέπω σὲ σένα
ὁλάκερή μου τὴ ζωή.
ποῦ τρέχω γλίγωρα λαχανιασμένα,
ἕως τὴν ὕστερη πνοή.

Κι' ἂν σένα γιὰ πιοτὸ ἡ γῆ σὲ πάρῃ,
ἐμᾶς μᾶς πέρνει γιὰ θροφὴ
καὶ σμίγουμε κ' οἱ δυὸ σ' ἕνα χορτάρι,
ἀγαπημένοι ἀδελφοί!

Κώστας Ι. Ἀδαμόπουλος

ΜΝΗΜΑ

Τὰ μαῦρα μαλλιά σου φαντάζομαι κῦμα,
Σὲ βράχο τ' ἀφράτο σου στῆθος ποῦ σπάνει·
Ἄχ, νάμουν ὁ ναύτης τὸ δρόμο ποῦ χάνει
Κ' ἐκεῖ βρίσκει μνῆμα.

Γ. Ι. Καρδωνίδης

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Συνεδρίασις τῆς 4 Ἰανουαρίου 1895. — Ὁ κ. Σπυρ. Λάμπρος ἐξηγεῖ τὰ τῆς τοπογραφίας τῶν ἀρχαίων Φερῶν κατὰ τὸν ὑπὸ τοῦ Ρήγα τὸ 1797 δημοσιευθέντα χάρτην τοῦ Βελεστίνου καὶ τὰς ἰδίας ἐπὶ τόπου γενομένας νεωστὶ παρατηρήσεις. Ἡ ἀρχαία πόλις ἔκειτο περὶ τὴν κρήνην Ὑπέρειαν (θεοφιλέστατον νᾶμα παρὰ Σοφοκλεῖ) καὶ σήμερον ἔτι σχηματίζουσαν λίμνην ἀβαθῆ 40 μ. μήκους καὶ πλάτους, μᾶλλον δὲ ἐξετείνετο πρὸς τὴν τουρκικὴν συνοικίαν. Ἡ χριστιανικὴ συνοικία, ἠρημωμένη πρὸ ἐτῶν παρέχει πρόχειρον πεδίον πρὸς ἐρεύνας ἀρχαιολογικὰς ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ χάρτου τοῦ Ρήγα. Σημαντικὸν εἶνε τὸ στάδιον ὅπερ ἔτι ἀναγνωρίζεται. Τὰ παρὰ τῷ Ρήγᾳ ὀνομαζόμενα «σπήτια τῶν βασιλέων» εἶνε τείχη 80 μ. μήκους, εἰς ὕψος 2 — 3 μ. σωζόμενα. Τὰ ὀχυρώματα τῆς πόλεως ἐστρέφοντο πρὸς τὰς ἀντιπάλους τῶν Φεραίων τυράννων πόλεις, τὴν Λάρισαν καὶ Κρανῶνα, ἔμπροσθεν δὲ αὐτῶν ἡ κοίτη τοῦ χειμάρρου ἀπετέλει τάφρον τρόπον τινα.— Ὁ κ. Δαΐρπφελδ ὁμιλεῖ περὶ τῆς θέσεως τῶν ἐν ταῖς ἀρχαίαις Ἀθήναις καὶ ἐγγὺς περὶ αὐτὰς δήμων. Εἶνε γνωστὸν ἤδη ὅτι εἰς τὰς 10 φυλὰς ἀνήκοντες ἔκειντο ἐν τῷ ἄστει καὶ περὶ αὐτὸ κατὰ τὴν ἑξῆς σειρὰν οἱ ἑπόμενοι δῆμοι: ἡ Ἀγρυλὴ ΜΑ πέραν τοῦ Ἰλισοῦ, ἀνήκων εἰς τὴν 1ην ἤτοι Ἐρεχθηίδα φυλήν· εἶτα ἡ Διόμεια, ἀνήκων εἰς τὴν 2αν ἤτοι Αἰγηίδα φυλήν· εἶτα ὁ τῶν Κυδαθηναιέων δῆμος παρὰ τὴν Ἀκρόπολιν, ἀνήκων εἰς τὴν 3ην φυλήν, τὴν Πανδιονίδα· εἶτα οἱ Σκαμβωνίδαι, ὅπου κατῴκουν πολλοὶ μέτοικοι, ἀνήκων εἰς τὴν 4ην φυλήν, τὴν Λεοντίδα· εἶτα ὁ Κεραμεικός, ἀνήκων εἰς τὴν 5ην φυλήν, τὴν Ἀκαμαντίδα· εἶτα οἱ Βουτάδαι, παρὰ τὴν ἱερὰν ὁδόν, ἀνήκων εἰς τὴν 6ην φυλήν, τὴν Οἰνηίδα· εἶτα ἡ Μελίτη (ἐπὶ τῆς

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΠΡΟΣ ΣΥΓΓΡΑΦΗΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Ἡ «Εἰκονογραφημένη Ἑστία» προκηρύσσει διαγωνισμὸν πρὸς συγγραφὴν διηγήματος ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

Α' Ὁ διαγωνισμὸς θὰ εἶνε **διαρκής**· τοὐτέστι μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ ἑνὸς θὰ προκηρύσσεται ἀμέσως ἄλλος, οὕτως ὥστε θὰ ἔχωμεν τέσσαρα ἢ πέντε διηγήματα κατ' ἔτος βραβευμένα.

Β' Τὸ διήγημα **πρέπει νὰ εἶνε ἑλληνικῆς ὑποθέσεως καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίνῃ τὰς δύο στήλας** τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας». Ἀλλὰ δὲν ὁρίζεται οὔτε ἡ φύσις του, οὔτε ἡ γλῶσσα εἰς τὴν ὁποίαν θὰ εἶνε γραμμένον. Ὁ συγγραφεὺς εἶνε ἐλεύθερος νὰ ἐκλέξῃ θέμα ἀστεῖον ἢ συγκινητικὸν καὶ νὰ το γράψῃ εἰς τὴν δημοτικὴν ἢ εἰς τὴν καθαρεύουσαν.

Γ' Τὰ χειρόγραφα, εἴτε ἀποκλειόμενα, εἴτε συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὸν διαγωνισμόν, δὲν ἐπιστρέφονται **κατ' οὐδένα τρόπον**.

Δ' Ἡ προθεσμία πρὸς ὑποβολὴν χειρογράφων διὰ τὸν πρῶτον διαγωνισμὸν λήγει τῇ 15 Μαρτίου 1895.

Ε' Τὰ χειρόγραφα θὰ κρίνῃ τριμελὴς ἀγωνόδικος ἐπιτροπεία, ὁρισθησομένη μετὰ τὴν λῆξιν τῆς προθεσμίας ἐκ τῶν γνωστοτέρων παρ' ἡμῖν κριτικῶν· ἡ δὲ κρίσις θὰ δημοσιευθῇ ἐντὸς τοῦ Ἀπριλίου.

Ϛ' Οἱοσδήποτε τῶν συνδρομητῶν ἢ ἀναγνωστῶν θέλει νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὸν διαγωνισμόν, ὀφείλει νὰ συνοδεύσῃ τὸ χειρόγραφον μὲ τ ὄνομά του (ἢ τὸ ψευδώνυμον) ἐντὸς μικροῦ ἐσφραγισμένου φακέλλου φέροντος ἔξωθεν τὸν τίτλον τοῦ διηγήματος καὶ μὲ **δύο (2)** δραχμὰς (ἢ **2 δρ. χρ.** ἂν μένῃ εἰς τὸ Ἐξωτερικὸν) διὰ τὰ ἔξοδα τοῦ διαγωνισμοῦ. Καὶ ὅλα μαζὶ πρέπει νὰ στέλλωνται διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς **συδτημένης** πρὸς τὸν κ. Γρηγόριον Ξενόπουλον εἰς Ἀθήνας, ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς ὁποίας νὰναγράφωνται αἱ λέξεις «Διαγωνισμὸς Διηγήματος». Χειρόγραφα μὴ συνοδευόμενα καὶ μὴ ἀποστελλόμενα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον **ἀποκλείονται**

Ζ' Ὁ συγγραφεὺς τοῦ καλλίστου διηγήματος θὰ λάβῃ ὡς βραβεῖον **εἴκοσι πέντε (25)** δραχμὰς ἐκ τοῦ Ταμείου τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» καὶ τὰ $^2/_3$ τῶν ἐκ τοῦ Διαγωνισμοῦ εἰσπράξεων. Ὁ δεύτερος, εἰς τὸν ὁποῖον θἀπονεμηθῇ ὁ πρῶτος ἔπαινος, θὰ λάβῃ **δέκα (10)** δρ. ἐκ τοῦ Ταμείου καὶ τὸ $^1/_3$ τῶν εἰσπράξεων. Ἐκτὸς τοῦ βραβευθέντος, τὸ ὁποῖον θὰ δημοσιευθῇ μὲ τὴν ὑπογραφὴν τοῦ συγγραφέως **πανομοιότυπον**, θὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὴν «Εἰκονογραφημένην Ἑστίαν» καὶ ὅσα ἄλλα κριθῶσιν ἄξια δημοσιεύσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Ἰανουαρίου 1895.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Πνυκὸς καὶ τοῦ ἀγοραίου Κολωνοῦ), ἀνήκων εἰς τὴν 7ην φυλήν, τὴν Κεκροπίδα· εἶτα ἡ Κοίλη (καὶ ὁ Πειραιεὺς) δυτικῶς τῆς Ἀκροπόλεως, ἀνήκων εἰς τὴν 8ην φυλήν, τὴν Ἱπποθωντίδα· εἶτα τὸ Φάληρον (κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου τοῦ σημερινοῦ πρὸς αὐτὸ φέροντος τροχιοδρόμου), ἀνήκων εἰς τὴν 9ην φυλήν, τὴν Αἰαντίδα· τέλος ἡ *Ἀλωπεκή*, ἀνήκων εἰς τὴν 10ην φυλήν, τὴν Ἀντιοχίδα. Καὶ περὶ μὲν τῆς τῶν ἄλλων δήμων τοποθεσίας συμφωνοῦσιν οἱ λόγιοι, πλὴν ἀμφιβολίας τινὸς περὶ τῶν Σκαμβωνιδῶν. Ἡ εἰς τοὺς σημερινοὺς ὅμως Ἀμπελοκήπους τοποθετουμένη κοινῶς Ἀλωπεκὴ πρέπει νὰ μετατεθῇ *πρὸς μεσημβρίαν* τῆς πόλεως. Ἤδη ὁ κ. Ἀνδρέας Σκιᾶς, ὁρμώμενος ἐκ τοῦ γνωστοῦ ἐν ἀρχῇ τοῦ Ἀξιόχου χωρίου τοῦ Πλάτωνος, ἐτοποθέτησε τὸ Κυνόσαργες μᾶλλον πρὸς τὸν Ἴλισόν. Ὁ δὲ κ. Δαϊρφελδ ἐξετάζων τὰς μαρτυρίας τῶν συγγραφέων (Ἡροδ. V 63, VI 116. Πλάτ. Ἀξίοχος ἐν ἀρχῇ. Αἰσχίνου κατὰ Τιμάρχου 99. Παυσαν. I 19, 3. Διογένους Λαερτίου VI, 1, 6. Στεφ. Βυζαντ ἐν λ. Κυνόσαργες· βίου Ἰσοκράτους 2 ἐν βίοις 10 ῥητόρων) εὑρίσκει ὅτι ἡ Ἀλωπεκὴ ἡ «ἄπωθεν τοῦ τείχους ἑνδεκα ἢ δώδεκα σταδια» κατὰ τὸν Αἰσχίνην καὶ πλησίον τοῦ Κυνοσάργους κειμένη (προβλ. Ἡροδ. V 63: Ἀλωπεκῆσι, ἀγχοῦ τοῦ Ἡρακλείου τοῦ ἐν Κυνοσάργει) πάντως ἔκειτο παρὰ τοὺς λοφίσκους τοὺς παρὰ τὸν Ἴλισόν, μεσημβρινῶς τῶν Ἀθηνῶν, ἐπὶ τοῦ τελευταίου τῶν ὁποίων ἵσταται νῦν ἐγκαταλελειμμένος ἀνεμόμυλος κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν πρὸς τὸ Κουτσοπόδι. Οὕτω μόνον δύναται νὰ ἐξηγηθῇ ἡ ἐκ τοῦ πεδίου τῆς μάχης ἐπιστροφὴ τῶν Μαραθωνομάχων καὶ ἡ στρατοπέδευσις αὐτῶν εἰς θέσιν, ὁπόθεν ἠδύναντο κὰ ἐπιβλέπωσι τοὺς ἐκ τοῦ Φαλήρου ἀπόβασιν ἀπειλήσαντας Πέρσας, ὡς καὶ ἡ θέσις τοῦ τάφου τοῦ Ἀγχιμόλου (Ἡροδ. V 63) καὶ τὰ λοιπὰ πάντα πρὸς τὸ Κυνόσαργες καὶ τὴν Ἀλωπεκὴν σχετιζόμενα.

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Α'

(Ἴδε προηγούμενον φύλλον)

47. — Ποῦς, οὗ ἄδυτον οἶκος.

48. — Τίνος εἶνε ἡ παροιμιώδης φράσις «Οὐδὲν καινὸν ὑπὸ τὸν ἥλιον».

49. — Τί σημαίνει καὶ τί εἶνε τὸ κοινότατον «non bis in idem».

50. — Ποῖον χωρίον ἑλληνικὸν μὲ μίαν μικρὰν μεταβολὴν γίνεται λάκκος;

51. — Ὁ ἥλιος καὶ τέσσαρα ἄλλα γράμματα ἀκόμη σχηματίζουν τὸ ὄνομα μεγάλου ποιητοῦ.

52. — Τί εἶνε ἡ *Ἀποκολοκύνθωσις* καὶ ποῖος μετεχειρίσθη πρῶτος τὴν λέξιν αὐτήν;

53. —

* Νὰ συμπληρωθοῦν οἱ ἀ-
Α * Α στερίσκοι καὶ νὰποτελεσθῇ
Ω σταυρός.
*

54. — Διατί θὰ *ἐπαινεθῇ* ὅποιος ἀναβιβάσῃ εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς ὅρους ἑλληνικοῦ δύο γράμματα; ["Επεται τὸ τέλος]

Ὁ Διευθυντὴς τῆς *Εἰκονογραφημένης Ἑστίας* μὴ δυνάμενος νὰ εὐχαριστήσῃ ἕνα ἕκαστον τῶν συγγραφέντων αὐτῷ ἀνωνύμως, δι' ἀρχικῶν ἢ διὰ ψευδωνύμου, εὐχαριστεῖ ὅλους ὁμοῦ ἐνταῦθα ἐπὶ τῷ δείγματι τῆς εἰλικρινεστάτης ταύτης συμπαθείας.

κ Δ. Κ. Δ. Δημητσάναν. Ἐλήφθησαν, εὐχαριστοῦμεν. Τὰ φύλλα στέλλονται, θὰ κάμωμεν τὰς δεούσας παραστάσεις. — κ. Πιτθέα, ἐνταῦθα. Τὸ ποίημα ἐρρίφθη κατὰ τὴν παράκλησίν σας· τὸ αἴνιγμα κάμνει νιάου· νιάου καὶ περπατεῖ στὰ κεραμίδια.—κ. Γ. Ι. Κ. Κων]πολιν. Ἓν ἢ δύο μόνον θὰ δημοσιευθοῦν. Σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν ἑνότητα τῆς ἐργασίας. Ἂν ἐπιμεληθῆτε περισσότερον τὴν ἐκτέλεσιν, θὰ γράψετε ὡραῖα πράγματα. — κ. Ν. Γ. Π. Ἀθήνας. Ὀρθὴ ἡ λύσις· νὰ μᾶς στείλετε καὶ τὰς ἄλλας ἅμα τελειώσῃ ὁ α' διαγωνισμός. — κ. Ἀντ. Γ. Ἀθήνας. Ἀκόμη καλλίτερα. Τὸ σονέττον μᾶς ἤρεσε πολύ, ὡς σύλληψις· ἀλλ' εἶνε ἀνεπεξέργαστον. Διηγήματα εἰμπορεῖτε νὰ στείλετε ὅσα θέλετε, φθάνει καθὲν νὰ συνοδεύεται ἀπὸ 2 δραχμάς. — Sid Καλάμας. Τὸ δεύτερον μόνον θὰ χρησιμοποιήσωμεν. Εὐχαριστοῦμεν.—Τῷ κ. Σ τῷ ἐν τῷ Ἀστει: Ἠρωτήσαμεν τὸν διαπρεπῆ φίλον τῆς Ἑστίας κ. Θ. Χελδράϊχ, ὁ ὁποῖος εἶχε τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ τὰ ἑξῆς: «L' Alucide ἢ Fausse-teigne des Céréates εἶνε εἶδος λεπιδοπτέρου ἐντόμου καὶ ὁ ἐρωτήσας περὶ τούτου ἐννοεῖ ἀναμφιβόλως τὸ ὑπὸ τοῦ Λινναίου Tinea granella καλούμενον ἔντομον. Δὲν γνωρίζω τὴν κατ' ἐξοχὴν κοινὴν ὀνομασίαν αὐτοῦ· ὁ λαὸς ὀνομάζει τὰ τοιαῦτα ἐν γένει εἴδη Σκώρους. Ἐπιστημονικῶς δέον νὰ ὀνομασθῇ Tinea τοῦ σίτου κατὰ τὴν ἀνωτέρω συστηματικὴν ὀνοματολογίαν τοῦ Λινναίου. Ἐκτὸς τοῦ εἴδους τούτου μνημονεύονται ὑπὸ τῶν εἰδημόνων συγγραφέων καὶ ἄλλα τινὰ εἴδη τοῦ αὐτοῦ γένους «Tinea», ἐπίσης ἐπιβλαβῆ εἰς τὰ σιτηρά, ἰδίως δὲ Tinea cerealella Ol. (ἢ T. hordei) καὶ Tinea taurella W. V. Ὁποῖα τινὰ ἐξ αὐτῶν ἀπαντῶσι καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀγνοῶ». — κ. Π. Π. Π. Πειραιᾶ. Καλόν, ἀλλὰ δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ εἰς τὴν Εἰκ. Ἑστίαν. — κ. Ι. Γ. Γ. Σπέτσας. Προσεχῶς, εἰς τὴν ἄλλην δόσιν τῶν «Ποιητικῶν Ἀπαρχῶν» διότι σήμερον δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ δημοσιευθοῦν περισσότερα. — Μιᾷ, Ἐνταῦθα. Ὁ πόθος αὐτὸς σᾶς τιμᾶ πολύ, μὰ πάρα πολὺ καὶ ἰδοὺ ὅτι σήμερον ἱκανοποιεῖται.—κ. Η. Κ. Θ. Ἐνταῦθα. Πολὺ μέτριοι στίχοι· ἀδυνατοῦμεν νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμεν. — κ. Ι. Α. Γ. Ἐνταῦθα. Πάρα πολὺ ἐκτενές· οὔτε νὰ τὸ ἀναγνώσωμεν δὲν ἔχομεν καιρόν. — κ. Δ. Π. Κεράσοβον. Τὸ πρῶτον χειρόγραφον δὲν ἐλήφθη. Ἀτεχνος ἀπαιτιοδοξία ἡ τῶν στίχων σας. — κ. Κουρ. Βερδιάνσκαν. Βεβαίως. Τὰ φύλλα στέλλονται. Θά μας στείλετε ἀκόμη 3 φρ χρ. — κ. Β. Γ. Ι. Λάρισσαν. Δῶρα καὶ ἀποδείξεις ἐστάλησαν. — κ. Μ. Δ. Γουλ. Μαχαλέσσην. Δὲν ἐλάβαμεν τὰ 10 φρ. Ἀποταθῆτε πρὸς ἡμᾶς δι' ὅλα. — κ. Ι. Μ. Χ. Ἀδριανούπολιν. Καὶ ἐν τούτοις ἐστάλησαν ὅλα. Μήπως τὰ ἐκράτησαν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον;

Φιλολογικά, Καλλιτεχνικά, Ἐπιστημονικά, Εἰδήσεις.

Εἰς τὸ τελευταῖον φύλλον τῆς Τεργεσταίας «Νέας Ἡμέρας» ἐδημοσιεύθη γλαφυρότατον ἄρθρον περὶ τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου, ὀφειλόμενον εἰς τὸν κάλλαμον τοῦ κ. Ἀλεξ. Βυζαντίου.

Ἀπελύθη ὁ τέως παρὰ τῷ Ἐθνικῷ Πανεπιστημίῳ καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας κ. Ἀντ. Οἰκονόμου, κατόπι μακρᾶς ἐκθέσεως τὴν ὁποίαν ὑπέβαλε πρὸς τὸν Βασιλέα ὁ ἐπὶ τῆς Παιδείας ὑπουργὸς κ. Ἄγγελος Βλάχος, καὶ δι' ἧς ὁ ἐν λόγῳ καθηγητὴς ἀπεδεικνύετο ἐστερημένος τῶν προσόντων, τῶν διὰ τὴν ἕδραν τῆς Ἀρχαιολογίας ἀπαιτουμένων.

Τὴν π. Πέμπτην ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ κ. Γρηγορίου Ξενοπούλου, διευθυντοῦ τῆς «Εἰκονογραφημένης Ἑστίας» μετὰ τῆς Δεσποινίδος Εὐφροσύνης Ἀχιλλέως Διογενείδου, δικηγόρου.

Οἱ ἀποχρέω ἐωρτάσθησαν ἐν Ἀθήναις ὡς συνήθως, ἄνευ ἐξαιρετικῆς ζωηρότητος.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ 1895—741.